یوه خبره درته وکم ؟

(ناول)

لیکوال: نصیر احمد احمدي

۱۳۹۱ ل کال

www.ketabtoon.net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

www.ketabtoon.net | یوه خبره درته وکړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	یوه خبره درته وکم؟
لیکوال :	نصيراحمد احمدي
د لیکوال د تلیفون شمېره:	۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱
ایمیل	nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
خپرندوی:	مومند خپرندویه ټولنه، جلاباد
د پښتې ډېزاین	فرید احمد یوسفزی
کمپوز	نصیر احمد احمدي
دپښتې انځور	نصیر احمد احمدي
چاپ کال:	۱۳۹۱ ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

<u>ډالۍ</u>

ګران وطن افغانستان ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱)

تیاره وه. سړي ګرندي ګامونه اخیستل. له کلي ووت. شمال لور ته پراخه دښته په مخه ورغله. دښته او اسمان ، دواړه یولاس تک تور وو ، یواځې ړنو ستورو سره جلا کول.

سړي یوه شېبه مزل وکړ ، ځای ځای به په واوره وخوت ، له بوټونو به یې کرښنده اواز پورته شو ، نور هیڅ هم نه اورېدل کېدل. کله کله به یې د شغالانو انګولا په زړه ننوته.

پاو ووت. ستورو دومره رڼا کوله چې سړی د کاریز د سپرغي (ځاه) پر سر د لرګي لوی څرخ ته ودروي.

سړي څرخ تاو کړ. غنجا شوه. ده څه نه لیدل ، خو په دې پوهېده چې پر څرخ د تاو شوي پړي سر ، لاندې سپرغي ته کښته کیږي.

شېبه وروسته یې پړي ته ټکان ورکړ. لاندې د اوبو چړپا شوه ، پړی د کاریز تل ته رسیدلی و.

سړي بوټونه وایستل. د پړي پورتنۍ برخه یې پر څرخ تاو کړه. پړی یې ونیو ، پر لاسونو یې زور راووست. پښې یې سپرغي ته ور وغزولې ، په هوا کې ځوړند پاتې شو.

سړي موټ__موټ پړی خوشې کاوه. دی لاندې روان و ، شېبه وروسته یې پر لوڅو پښو سړې اوبه ور واوښتې.

سړي د خپل پنډ کوټ جیب ته لاس کړ. لاس یې راویست ، د لاسي بټۍ سپینه رڼا په رڼو ، روانو اوبو ولګېده.

کړوپ شو. په اوبو کې مخ پورته لاړ. خولۍ یې د کاریز د تونل له پاسنۍ برخې ورې لوټې رابېلې کړې. ورمېږ یې لندو خاور ونیو.

ده په احتیاط ګامونه اخیستل ، ځای ځای به اوبه ژورې شوې. پر ځنګنو به یې راواوښتې. بیرته به بېدیو ته ټیټې شوې. دی ورو ورو مخکې ته. کله کله به سپینه رڼا د اوبو ښاخکو ته سیخه شوه. ښاخکي د کاریزه د تونل له پورتنیو لندو ختوڅخه را ښځېدل.

یو ځای ودرېد. د مور خبرې لړزه پرې راوسته.

((شېرمامده زویه! پام کوه! کاریزونه درانه دي ، پټې بلاوې دي خدای پټې لري.))

ناڅاپه یې چیغه کړه! ښی پښې ته یې ټکان ورکړ ، اوبه وچړپېدې ، د بټۍ په رڼا کې یو غټ ماهی پورته روان و.

سړي وخندل ، زړه یې سره راټول کړ ، په زوټه (زوره) یې وویل:

__هیڅ هم نه شته! هیڅ هم نشته ، هیڅ...

د ې خبرې د کاریز په تونل کې انګازې خپرې کړې ، خو دی پوهېده چې پر تندي یې مړې خولې راماتې دي.

یو دم یې خوسا بوی پر سپېرمو ننوت. بوی ډېر شو ، په کاریزه کې د خرابې شوي غوښې بوی ته.

دوه__ درې ګامه لیرې ، په اوبو کې چړپا شوه. رڼا پر هماغه ځای ولوېده ، له رڼو اوبو د غوټه ماهیانو شاهپرونه راوتلي وو ، اوبه یې خیرلې ، مخ پورته روان ول.

سړي پزې ته لاس ونیو ، ور مخته شو. یو ځوان ځوړند سر ناست و. اوبه یې پر غزیدلو ورنو روانې وې ، ملا یې د کاریزه پر دېوال پورې نښتې وه ، تر غاړې یې نرۍ نایلوني پړی تاو و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي ورو د هغه کينې لاس له اوبو راپورته کړ ، پر ګوتو يې دوې غټې ګوتمۍ ښکارېدلې ، ګوتميو ژېړه رڼا کوله. سړي په بېړه ګوتمۍ راويستلې ، لاس يې پرېښود. جسد ړنګ شو ، له اوبو چرمي بټوه راووته ، بوی تېز شو ، تونل د کانګو او استفراق غږ ونيو ، سړي وګرځول ، بټوه يې د اوبو له سره ورپورته کړه. اوبه پاش شوې ، ده مخ کښته ګړندي ګامونه واخيستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۲)

په عمر پخې ښځې وويل:

ــشېر مامده زويه! سره غرمه دې کړه!

کوم غږ يې وانه ورېد

ښځې د برستن پيځکه وښويوله ، وړې کځوړنې سترګې يې ردې راوختې.

د پراته سړي سترګې پټې وې ، په يکه ککرۍ پورې نښتي تار تار وېښته يې لانده ښکارېدل. پر لمر وهلي تور تندي يې خاخکې ــ خاخکې خوله پرته وه. ده په تيزۍ سره ساه اخيسته ، ارتې ، غټې سپږمې يې کښته پورته کېدې

ښځې په بېړه د هغه پلنې اوږې ته ټکان ورکړ ، د سړي زګېروی شو ، پر اړخ راواوښت ، د ورمېږ له لندو پيچلو وېښتو يې د خولو تروش بوی پورته شو.

ښځې د سړي پر غاړه ګوتې کېښودې ، ګوتو يې لوند تودوالی احساس کړ.

ښځه په بيړه ولاړه شوه. په دالان کې يې خړ ديوال ته ولاړ ګړی کوږ کړ ، پر نکلي جام اوبه را واوښتې.

بېرته راغله ، شېبه وروسته د سړي پر تندي لنده ټوټه پرته وه. سړي تېزه تېزه ساه وهله.

ښځې ورو وويل:

ــشېرمامده زويه! څنګه يې ؟

کړپ شو. لس ــ يولس کلن هلک د کوټې په وره کې ودرېد ، په خوشالی يې وويل:

ــلا لا! په ډب کې هيلۍ ناستې دي.

يو دم يې شونډې وځړېدې ، ورغی ، د ښځې تر څنګ خواشينی کېناست ، سړي ته يې وکتل ، ورو يې وويل:

ــتبه يې ده ؟

ښځه ولاړه شوه ، په کونج کې د ايښې زاړه لرګين صندوق پله يې پورته کړه. هلک ته يې د لسو روپو نوټ ونيو ، ورو يې وويل:

ــد کلي له دوکانه د تبې ګولۍ راوړه.

د هلک په جيب کې پرتې مردکۍ وټکېدې ، په منډه له کوټې ووت.

ښځې د سړي د تندي ټوټه بدله کړه ، سړي خپلې وړې سترګې رڼې کړې ، پټري نيولې خړې شونډې يې وخوځېدې ، په زګيروي يې وويل:

ــڅه وخت ده ؟

ښځې د وړې کړکۍ خيرنه پرده پورې وهله ، سړي خپلو سترګو ته لاس ونيو ، په غوسه يې وويل:

ــلمر د سرای (حويلۍ) مينځ ته رارسيدلی.

ښځې په خواره خوله وويل:

ــتبه دې وه ، نه مې شوای راپورته کولی.

د سړي تندې ګونځې پيداکړې:

ــادې! زه بايد کارېز وکېندم.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

ــنور کليوال هم شته!

سړي سړه سا ويسته ، ورو يې وويل:

ــ دوه نيم سوه اوغانۍ (افغانۍ) مې له ګوتو ووتې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګ ته اینبی بدنۍ یې ورپورته کړه. دوه__ درې غوړپه اوبه یې تر ستوني تېرې کړې ، ناڅاپه یې وټوخل ، کانګو واخیست. مور یې په بیړه ولاړه شوه. چلمچي یې راووړ. سړي خپله خوله پکې ونیوله. ویې نه ګرځول. بېرته ستوني ستغ پرېووت. ورو یې وویل:

__دا اوبه مو له کوم ځایه راوړې ؟

مور یې په حیرانۍ ورته وکتل شونډې یې وخوځېدې:

__له کارېزه!

سړي ورمېږ کوږ کړ ، په چلمچي کې یې خوړ وهل.

ښځې چلمچي د باندې ویست.

سړي په خپله خوله د برستن پیڅکه تېره کړه. تر بالښت لاندې یې لاس ننه ایست. سترګو ته یې دوې د سرو زرو ګوتمۍ ودرېدې. شنه غمي پکې ټومبلې ول.

د دروازې کړپ شو. سړي په بیړه ګوتمۍ تر بالښت لاندې کړې. ښځه راغله ، پر پلاستیکي فرش یې توره چایجوشه کېښوده.

سړي چایجوشې ته وکتل ، له څوښکي یې مړ تاو راووت. ویې ویل:

__له کارېزه اوبه مه راوړۍ.!

ښځې په حیرانۍ ورته وکتل.

سړی وارخطا شو:

__ما ، ما ویل چې کارېز پاکیږي. اوبه به یې خړې وي.

ښځې وخندل ، د خپل خیرن ټکري پیڅکه یې د پیالې پر ژۍ تېره کړه. ورو یې وویل:

__کارېز ته مازدیګر ناوخته لاړم ، خړه ناسته وه. پاکې ، سوتره ، رڼې اوبه دي.

هلک کوټې ته ورننوت ، ورور ته یې وکتل ، تندی یې ورین شو. په خوشالي یې وویل:

__لالا! ته دې ښه شوه!!!

سړی غلی و..

هلک وویل:

__وېرېدلی یې ، شونډه دې وتلې ده.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

__ګولۍ دې راوړې ؟

هلک یو پاکټ ګولۍ په غولي کېښودې. بېرته یې سړي ته وکتل ، په خوند یې وویل:

__لالا! په ډب کې هیلۍ ناستې دي.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

__باز مامده! ورور دې ناروغه دی! مه یې پاذابوه.

هلک غلی شو ، شېبه وروسته یې د خواست په ژبه وویل:

__زه به یې وولم.

سړي مراوي وخندل:

__نه! په ټوپک به ژوبل شې.

__نه ژوبلېږم. زده مې ده ، غټې هیلۍ دي.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

__غوا تږې ده.
هلک د بسترې پر سر پراته ښکارې ټوپک ته وکتل ، ولاړ شو ، وره ته لا نه و رسیدلی چې سړي پسې ورغږ کړ:
__کارېزه ته یې مه بیایه!
ښځې په حیرانۍ ورته وکتل.
سړي وویل:
__اوبه د جومات له بمبې ورته راوړه!
ښځې له تورو چایو ډکه پیاله د سړي تر خنګ کېښوده. ورو یې وویل:
__دا پسې وخوره!
سړي هغې ته وکتل ، په تور غروي کې یې سپینه ګولۍ ښکارېدله.
سړي ګولۍ ور واخیسته ، خولې ته یې واچوله ، ویې ټوخل ګولۍ یې په ستونې کې وچه ودرېده. .
ښځې وویل:
د چایو غوړپ پسې وکه!
__نه ! نه یې څښم.
ښځې دسترخوان پرانیست ، څو نرې پاستې پکې پراته ول. سړي د پاستې څنډه ور پرې کړه ، ویې ژدویله ، ګولۍ له ډوډۍ سره یو ځای له ستونې تېره شوه.
ښځې بله پیاله ډکه کړه. سړي په بیړه وویل:
__دا چای د څښلو نه دی .
ښځې په حیرانۍ ورته وکتل. پیاله یې شونډو ته ور وړه.
د سړي تندي ګونځې پیدا کړې:
__اوف! څنګه درته ووایم ، د کارېزه اوبه مرداري دي.
د دروازې کړپ شو. هلک په سترې غږ وویل:
په کارېز کې یې مړی وموند.
پیاله کېره شوه ، ښځې ټوپ کړل ، اوبه یې وسوځېده ، په بیړه له کوټې ووته.
سړی نېغ کېناست ، بالښت یې لیرې کړ ، دوې ګوتمۍ او چرمې بټوه یې ور واخیستل ، بټوه یې پرانیسته ، څو خړ نوټونه پکې ښکارېدل ، ویې نه پیژاندل ، نوټونه لانده ول. سړی په منډه له کوټې ووت ، ګوتمۍ یې جیب ته واچولې ، بټوه یې هم دیوال ته نږدې لمر ته تر ایښودل شویو وچو وښو لاندې کړه. په بېړه له انګړه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۳)

شېرمحمد ساه نيولی سپرغي ته ورسېد ، ډله کليوال راټول ول ، لويانو سپرغي ته کتل ، ماشومان هم د لويانو تر مينځ په داسې چولو پسې ګرځېدل چې له هغه ځايه سپرغه ور مالومه شي. شېبه وروسته د څرخ د تاوېدو غږ شو ، مخکې ولاړو خلکو خپلو پزو ته څادرونه ونيول ، ډله شا ته شوه ، دوو پياوړو کليوالو پړي ته لاس ور وغځاوه ، سلامت جسد يې راويست.

له بويه تپکه نه کېده. جسد يې سپرغي ته نږدې پر خړه ځمکه پرېبست ، غاړې ته ورلوېدلی پړی يې خلاص کړ ، د مړي ځنګنونه شخ پاتې وو.

شېرمحمد په خړه ځمکه کېناست ، کلي ته يې وکتل ، د خړو کورونو بامونه تور ، شنه او زرغونه ښکارېدل ، له ښځو ډک ول ، د ديوالونو سيورو ته واوره پرته وه.

تر څنګ يې يو څادر ولوېد. يو ډنګر سړی پر څادر کېناست. ورو يې وويل:

ــ موږ له همدې کارېزه اوبه څښلې!

شېرمحمد غلی و.

سړي وويل:

ــماته خو دا مړی د ډېر وخت ښکاري. بوی يې کړی ، د پښو ګوتې يې شړېدلې دي ، داسې لکه ماهيانو چې خوړلې وي.

سړی غلی شو ، شېرمحمد ته يې وکتل ، په حيرانۍ يې وويل:

ــوه هلکه! روغ نه ښکارې!

شېرمحمد د خپل پټکي شمله په خپله لنده ، توره ټنده تېره کړه. وچې شونډې يې وخوځېدې:

ــتبه مې ده.

يو غږ واورېدل شو:

ــځه نشته!

دواړو جسد ته وکتل ، يو کليوال د مړي جيبونه لټول.

بل وويل:

ــجيبونه يې خالي دی ، کوم کاغذ ماغذ نشته ، پېژندلای يې نه شو.

يو بل کليوال راغی ، پايڅې يې لندې وې ، له لاسونو څخه يې سوړ بوی لتېده.

پر څادر ناست کليوال وويل:

ــڅنګه مو پيدا کړ ؟

نوي راغلي سړي وټوخل ، شونډې يې وخوځېدې:

ــنن زما وار و ،ساعت مخکې کارېز ته ورکښته شوم ، خوسا بوی و ، پورته لاړم ، مړی مې وليد.

نوی راغلی سړی غلی شو ، شېرمحمد ته يې وکتل ، ورو يې وويل:

ــتېر مازديګر خو ته کارېزه ته ورکښته شوې ، پام دې نه شو ؟

شېرمحمد د (نه) په ښه سر وخوځاوه.

هماغه سړي وويل:

ــسپېرمې خو دې غټې دې ، بوی يې نه درته ؟

شېرمحمد په غوسه ورته وکتل. دواړه کليوال موسک ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(٤)

شېرمحمد په چوتره کې لمر ته ناست و ، ګوتمۍ یې سره اړولې ، بټوه یې په لمن کې پرته وه. د مور غږ یې
واورېد:

__بالښت دروړم.

شېرمحمد څه ونه ویل. هماغسې یې ګوتمیو ته کتل.

درب شو ، بالښت ولوېد ، له پلاستیکي فرشه مړې خاورې پورته شوې. سرې په بیړه د لاس ګوتې سره
وروستې.

ښځې وویل:

__کوم درک یې ونه لګېد؟

ځواب یې وانه ورېد.

ښځې په حیرانۍ خپل زوی ته وکتل. په زوته یې وویل:

__تبه دې څنګه شوه؟

شېرمحمد ټکان وخوړ:

__څه ؟

__تبه دې څنګه شوه؟

__بد نه یم ، پیتاوی ښه راباندې ولګېد.

ښځه د هغه تر څنګ کېناسته ، شېرمحمد پښې ور ټولې کړې ، پر بټوه د اوږدې لمنې پیڅکه پرېوته.

ښځې په خواشینۍ وویل:

__کوم درک یې ونه لګېد؟

__نه! هیچا هم نه پیژانده ، خراب شوی و ، د کلي په هدیره کې مو امانت خاورو ته وسپاره.

ښځې وویل:

__له سهاره دې څه نه دي خوړلي ، چای درته راوړم ، د ښاه اوبه دي ، له جوماته مې راوړې

شېرمحمد د (هو) په نښه سر وخوځاوه.

ښځه ولاړه شوه ، د خړو کتار کوټو خواته یې ګام واخیست ، یودم ودرېده ، زوی ته یې وکتل ، په حیرانۍ یې
وویل:

__ته پوهېدې چې په کاریزه کې مړی دی.

د سرې ژبه بنده شوه:

__نه ، زه ، زه

ښځې وویل:

__سهار دې د اوبو په څښلو زړه راډکېده ، د چایو پیالې ته دې هم خوله ور نه وړه ، ویل دې چې د کارېزه
اوبه مردارې دي. له کومه پوه شوې ؟

شېرمحمد ته غوسه ورغله:

__چای راوړې که نه؟

ښځه دالان ته ننوته.

شېرمحمد بټوه پرانیسته ، یوخړ نوټ یې راویست ، پردی و ، نه یې پیژانده ، په بیړه یې په بټوه کې پراته نور
نمجن نوټونه وشمیرل ، لس دانې ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پیالو کړپ شو ، نوټونه یې ژر په بټوه کې کېښودل ، د دالانه وره ته یې سترګې ور واړولې ، څوک نه و. بیرته یې بټوه پرانیسته ، د بټوې یوې خانې ځنځیر درلود ، کش یې کړ ، په پلاستیک کې بنده سپینه ، نمجنه پاڼه راوخته.

د دالان د وره غنجې شو ، بټوه او پاڼه ، دواړه یې تر ورانه لاندې کړل.

ښځې دوې پیالې له چایو ډکې کړې. د انګړ لرګینه دروازه خلاصه شوه. مور او زوی دواړو ورته وکتل ، یوه پیغله وه ، سره او سپینه ښکارېدله ، ټکری یې پر مخ ور کش کړ ، لیرې ودرېده ، په زوته یې وویل:

__توروې! میلمانه لرو ، یوه__ دوې چکۍ ګوره پور راکه!

ښځه دالان ته ننوته. شېرمحمد غولې ته کتل ، نجلۍ دروازې ته نږدې ولاړه وه. شېبه وروسته له دوو چکیو ګوړې سره له انګړه ووته.

ښځه بیرته د خپل زوی تر څنګ کېناسته ، په خوند یې وویل:

__ودې پېژانده ، سینځله وه ، د ګاونډې لور.

شېرمحمد غلی و.

ښځې سوړ اسویلی ویست ، له شنو چایو ډکې پیالې ته یې وکتل ، وچې شونډې یې وخوځېدې:

__هی ، هی ، تشه لاسه ، ته مې دښمن یې. که مې ولور په وس پوره وای ، همدا اوس مې دا نجلۍ درته غوښته. کم نه یې ، د خلقیانو د پاچاهۍ په اول کال پیدا شوې ، تر دېرشو اوړې! .

شېرمحمد د چایو غوړپ وکړ ، ورو یې وویل:

__باز مامد چیرې دی ؟

ښځې پیالې ته وچې سترګې نیولې وې.

سړي خپله خبره تکرار کړه!

__باز مامد چیرې دی ؟

ښځې له ځان سره وویل:

__ښه نجلۍ ده. روپۍ نشته ، خدایکه یې نه هم راته کړې وای.

سړي جیب ته لاس کړ ، د نصوارو ډبلی یې راویست ، مخ ته یې ونیو ، په ګرده اینه کې پلنه اوږده پزه ، ارته سپږمې ، وړې ، ننوتې سترګې او اوږدې سپېرې شونډې ښکارېدلې.

یوه چونډۍ نصوار یې تر ژبې لاندې کړل ، ورو یې وویل:

__نن د کارېزه کار پاتې شو.

ښځې هماغسې پیالې ته کتل...

سړي بټوه او کاغذ په جیب کې واچول ، په زوته یې وویل:

__ادې! ګوتمۍ مو په څو خرڅه کړه ؟

ښځې په حیرانۍ ورته وکتل.

شېرمحمد وویل:

__په یاد دې دي ؟ ...

غلی شو ، نصوار یې تر چوترې لاندې تو کړل.

ښځې وویل:

__کومه ګوتمۍ ؟

هماغه چې د بازمامد د علاج له پاره مو خرڅه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې وخندل:

ــهغه خو پخوانۍ خبره ده ، باز مامد ورور دي خاپوړي کولې ، نه مې په زړه کيږي. خدای دې وبخښې ، پلار دې خرڅه کړه.

غوا رمباړه کړه ، شېرمحمد ور وکتل ، اخوره ته د ولاړې ژيړې غوا مخکينۍ پښې په پړي کې بندې وې. ورغی ، د غوا په پښو کې تاو شوی پړی يې خلاص کړ ، د اخوره په وچو وښو کې سره چرګه ګرځېدله ، لوټه يې پسې وويشته ، چرګې منډه کړه ، سرې ببرته پر چوتره کېناست. ښځې په حيرانۍ وويل:

ــولې دې ګوتمۍ ياده کړه ؟

ــهيڅ ، هسې په زړه کې راتېره شوه. بازمامد چيرې دی ؟

ــخدای خبر! بيا به د کلي له ماشومانو سره مردکۍ کوي.

شېرمحمد ولاړ شو ، کوټې ته لاړ ، کله چې ببرته په چوتره کې ودرېد ، لونګۍ يې تړلې وه ، پر اوږه يې خړ ، خيرن څادر پروت و.

ښځې وويل:

ــچېرته ځې ؟

ــد ولسوالۍ بازار ته . کار لرم ، سودا خو به نه وي په کار ؟

ښځې څه ونه ويل ، سرې په بيړه له انګړه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۵)

د ماسپښین سیوري ړنګ ول ، شېرمحمد ستړی ستومانه د یوې ویالې تر څنګ کېناست. پټکی یې لیرې کړ ، سپینه پکه ککرۍ او تور تندی یې نری کمرنګه خړې لیکې سره بیل کړې ول.

شېرمحمد مخ ته دوه_ درې لپې سړې اوبه ور واچولې ، اوبه وڅښېدې ، رانه ښاخکې یې په تار تار مونډۍ توره ږیره کې ننوتل.

د اوبو چړپا شوه ، شېرمحمد ورمېږ کوږ کړ. ژیړه غوا په لغړو نیالګیو کې ولاړه وه. تور اوربوز یې د لښتې په روانو رڼو اوبو کې پټ و.

سړي شاوخوا وکتل ، په زوته یې وویل:

__بازمامده!

مخامخ د چنار له ګڼو بې پاڼو ونو غبر را ووت:

__دا دی ، درغلم.

شېرمحمد د لښتي پر ژۍ پر یوه هواره ډبره کېناست ، کلي ته یې وکتل. د څو کورونو له دود کشونو شخه تورې لوخړې پورته کېدلې. لوګي د لیرې پراته غره تر سپینو څوکو هسک ول.

باز محمد وویل:

__لالا! څه وایې ؟

شېرمحمد ور وکتل. هلک د ویالې بلې خواته ولاړ و ، واوره یې خوړه ، په غاړه پوړې یې سره لینده ځوړنده وه.

سړي وویل:

__غوا دې ولې راوستې ؟

د هلک وړې تورې سترګې وځلېدې:

__لالا ، تر ونو لاندې نوې واښه رابوټیدلې دي ، ما ولیدل ، غوا یې ډېر ښه خورې.

شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:

__ سیورو ته واورې پرتې دي. د مالونو د پیایلو وخت لا پاتې دی.

باز محمدهماغسې په خوند وویل:

__لالا ، چتکې راغلې ، په یوه مې وار وکه ، لینده خرابه ده ، خدایکه روغ رانه تللی وای.

شېرمحمد وخندل ، ورو یې وویل:

__ څپلۍ مې درته راوړې.

هلک ټوپ کړل ، د ښۍ پښې زره ، شکېدلې کلوشه یې د ویالې په ژۍ ولګېده ، خړې اوبه باد شوې ، په بیره یې پر ځمکه پروت څادر پرانیست ، پلاستیکي څپلۍ یې په پښو کړې ، په خوند یې وویل:

__ بندونه هم لري ، ګرانه وې ؟

شېرمحمد وخندل:

__سل اوغانۍ مې درباندې مصرف کړې.

هلک په خبره کې ورولوېد:

__تر اوسه لا ختې دي ، و به یې ساتم.

شېرمحمد ترل شوی پټکی پر سر کېښود ، څادر یې ور واخیست ، ولاړ شو ، ورو یې وویل:

__کورته ځم ، له بازاره پیاده راغلم ، ستړی یم.

هلک په بیره څپلۍ وایستلې. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

__لالا! دا ځپلۍ هم درسره یوسه ، په ختېو نه شي.
سړی بیرته کېناست. ویې پوښتل:
__لس وارې ، څلور نیم زره څو کیږي ؟
__ولې ؟
__په ولي پسې یې مه ګرځه! څو کیږي ؟
هلک خپلې چاودې ګوتې وشمیرلې ، یو ، دوه ، درې...فکر یوووړ ، یو دم یې وویل:
__دیرش زره.
د شېرمحمد د تندي ګونځې ژورې شوې:
__څه چتیات وایي ، څو ورځې وروسته به پنځم ته ځې.
هلک ځمکې ته کتل.
شېرمحمد وویل:
__ما مکتب نه دی ویلی ، خو دومره پوهیږم چې لس وارې څلورنیم زره ، تر دېرشو زرو اوړي. ، خو ته...
هلک یوځل لوڅې پښې منډه کړه ، شېرمحمد پسې وکتل ، غوا په نویو راختلو غنمو کې ولاړه وه. سړي ځپلۍ
په څادر کې واچولې ، زړو په ختېو لړلو کلوشو وازې خولې نیولې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(٦)

شېرمحمد په خوند ګوتې وخټلې ، باز محمد ته يې وکتل ، څراغ ته نږدې ناست و ، څپلۍ يې په لاس کې وې.

سړي وويل:

__ژر مور شوې ؟

هلک هماغسې څپلو څپليو ته کتل.

زړې ښځې وويل:

__له شکنې (پياوې) سره يې نه ده جوړه.

شېرمحمد له کاسې لنده ډوډۍ ورپورته کړه. په ډکه خوله يې وويل:

__خوند يې ښه دی ، الوګان هم لري ، نور څه غواړې ؟

کوم ځواب يې وانه ورېد.

ښځې وپوښتل:

__تبه دې ده ؟

__نه!

__تندی دې خولې دی.

شېرمحمد وخندل:

__ادې! اوس هوا توده شوې ، په تاوخانه پسې دومره اور مه بلوه!

ښځې وويل:

__کاسه ليرې کم.

شېرمحمد بالښت ته ور وښوېد. ښځې کاسه او دسترخوان دالان ته ويستل ، کله چې بېرته راغله ، باز محمد د خپل ورور په لاسونو اوبه ور اچولې. چليمچې تر نيمايي ډک و.

شبېه وروسته د تولو مخې ته له چايو ډکې پيالې ايښې وې ، د څراغ رڼا لړزېدله ، خړ ديوالونه تورو سيورو نيولي ول.

باز محمد وويل:

__لالا! له خانګل سره مې وخوړل.

شېرمحمد مخ ور واړاوه.

هلک وويل:

__د خانجان کاکا زوی يادوم.

مور يې په خبره کې ورولوېده:

__جنګ مه کوه!

باز محمد ته غوسه ورغله:

__لا لا يې په بد نوم ياداوه.

شېرمحمد وخندل:

__ څه يې ويل ؟

هلک وارخطا شو ، سر يې وځړېد.

سړي خپله خبره تکرار کړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــخه یې ویل ؟
هلک غلی و.
مور یې وویل:
ـــخبره تر پایه کوه!
باز محمد هماغسې ځمکې ته کتل ، ورو یې وویل:
ـــغوا یې په ډبره وویشته ، ویل یې چې د شېرمامد غوندې مخ یې دی ، هماغسې سپرمې لري.
د شېرمحمد خندا زور ونیو.
مور ته یې غوسه ورغله:
ـــ مرداري سترګې یې دي ، نور مه ورسره ګرځه!
ښځې په غولي پراته پنډ کوت ته وکتل ، بېځایه ورته ښکاره شو ، ور وایې خیست.
شېرمحمد په بیړه وویل:
ـــخه کوې ؟
ـــهیڅ! پورته ، پرمیخ یې راځړوم.
یودم. شنه نوټونه لاندې ولوېدل.
شېرمحمد په بیړه ولاړ شو ، نوټونه یې له ځمکې راپورته کړل ، کوټ یې ور واخیست ، نوټونه یې د کوټ په جیب کې کېښودل.
ښځې په حیرانۍ وویل:
ـــ دومره ډېرې روپۍ ؟
د سړي ژبه بنده شوه:
ـــدا ، دا ، دا مې
د هلک غږ یې واورېد:
ـــدا هم له کوټه را ولوېده.
مور او زوی دواړو ورته وکتل ، د هلک د لاس پر غروې ژېړه کوتمۍ پرته وه ، د کوتمۍ په شنه غمې کې د څراغ رڼا ښکارېدله.
ښځې کوتمۍ ور واخیسته.
شېرمحمد په بیړه وویل:
ـــپیدا مې کړه.
ښځه په خبره کې ور ولوېده:
ـــکوچینۍ نه یم.
ـــباور وکه ، پیدا مې کړه!
ـــپیسې دې هم پیداکړې ؟
شېرمحمد غلی شو.
ښځې وویل:
ـــسپین راته ووایه!
سړي خپل ورور ته سترګې ور واړولې ، بازمحمد په حیرانۍ ورته کتل.
شېرمحمد یوه شېبه غلی و ، بیا یې ورو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ ګوتمۍ مې په کاریز کې د مرې له ګوتو راویستې ، پیسې هم د هغه دي.
د مور او کوچیني سترګې رډې راوختې.
شېرمحمد ځمکې ته وکتل:
ــ دا پرونۍ خبره ده. د کاریزه د کیندلو وروستی نوبت زما و ، ډیر وخت مې ختې په بوکو کې واچوله ، هماغسې په اوبو کې مخکې تلم. ، بد بوی راغی ، نږدې ورغلم ، یو مړی و ، غوښتل مې چې نور کاریز کن هم خبر کړم ، خو د مړي په ګوتو کې مې دوې ګوتمۍ ولېدې ، ځان مې غلی ونیو ، وخت نه و ، هماغسې مې پرېښود ، ماخستن ناوخته له کوره ووتم. کاریز ته ورکښته شوم ، له ګوتمیو سره مې بټوه هم راواخیسته.
شېرمحمد غلی شو. د مور او ورور سترګې یې رډې راختلې وې...
سړي وویل:
ــ ټول لس نوټه دي ، نن مې یو نوټ په بازار کې مات کړ ، څلورنیم زره اوغانۍ شوې. دوکاندار ویل چې ډالر دي.
د ښځې سر وځرېد. سلګۍ یې شوې ، په غریو کې یې وویل:
ــ تر اوسه دې مردار خوړلي دي ؟
شېرمحمد ته غوسه ورغله!
ــ بل یوه ور اخیستې.
بازمحمد په وېره وویل:
ملا صیب ویل چې حرام
شېرمحمد چیغه کړه!
ــ چپ!
د هلک له لاسه شپلۍ ولوېدې.
ښځې په غریو کې وویل:
ــ غریب به یو ، خو دومره بې غیرته نه یو چې د مړو مال ته تمه ولرو.
شېرمحمد هماغسې ځمکې ته کتل.
ښځې وویل:
ــ د مړي کور پیدا که!
بازمحمد په خبره کې ورولوېد:
ــ ادې! هیڅا هم نه پېژانده.
شېرمحمد کوټ ته لاس ور وغزاوه ، بټوه یې راویسته ، په پلاستیک کې ایښی کاغذ یې هلک ته ونیو.
باز محمد په حیرانۍ ورته کتل...
شېرمحمد وویل:
ــ تذکره یې ده ، ویې لوله. ځای به یې لیکلی وي.
هلک څراغ ته ورنږدې شو. کاغذ یې پرانیست ، کوچیني عکس ته یې وکتل. ښکلی ځوان و ، ږیره یې نه وه ، اوږدې تورې څنې یې درلودې.
هلک تورې سره وجنګول:
ن ، و ، م نوم : ګل ، ګلاب
د پلا ، ر ، د پلار نوم : تواب ، تواب شاه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نیکه نوم
هلک په ماته ، ګوډه ژبه په پاڼه کې لیکلي توري ولوستل. دزېږیدو نېټه ، کلی ، ولسوالي... هر څه لیکلي ول.
ښځې سوړ اسویلی ویست ، شېرمحمد ته یې وکتل ، ورو یې وویل:
__کور به یې پیدا کړي ؟
د سړي شونډې وخوځېدې:
__هو ، کلی یې رامالوم دی ، یوه ورځ پیاده مزل غواړي ، خو کلیوال به څه وایي چې له مړي یې غلا وکړه!
ښځه په خبره کې ور ولوېده!
__که په خپله ډول ونه وهې ، هغوی نه خبرېږي! سهار لاړ شه ، امانت ور ورسپاره ، بله ورځ بیرته رارسیدی شی.
د سړي سر وخوځېد.
ښځې هلک ته وکتل. په غوسه یې وویل:
__چا ته دي تر خولې ونه وځي!
شېرمحمد وویل:
__سل اوغانۍ کمې دي.
هلک شپلیو ته وکتل.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
__ په صندوق کې به دومره څه وي چې بېرته یې پوره کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۷)

شېرمحمد په سپېدو کې له کوره ووت ، له دښتې تېر شو ، پرغونډيو واوښت ، مازديګر قضا سترې ستومانه يوه کوچيني کلي ته ورسېد. کلی په يوه خړه دره کې پروت و ، شاوخوا يې هسکې غونډۍ ولاړې وې. لاندې خړ کورو نه ښکارېدل ، څنډې ته څپانده سيند روان و ، له سپينو څڅونو تورې غټې تيږې راوتلې وې.

شېرمحمد له يوه ماشوم سره ودرېد. هلک د غونډۍ په لمنه کې ګوښې ولاړې کلا ته ګوته ونيوله.

شېرمحمد په نرۍ لار روان شو ، د لارې دواړو غاړو ته پټې ول ، غنم تر لويشتې ټيټ ښکارېدل ، پر پولو د چنار سپېرې ونې ولاړې وې.

شېرمحمد کلا ته ورسېد ، د لرګينې لويې دروازې يوه پله خلاصه وه ، د کلا په مينځ کې ډېران ښکارېده ، سرې او تورې چرګې په وچو خوشايو کې ګرځېدې ، څو غواوې کتار ، اخورونو ته ولاړې وې.

شېرمحمد يوه وړه تيږه له ځمکې ور پورته کړه. دروازې ته ورنږدې شو ، يودم له دروازې يو برګ کوچينی سخوندر راووت ، سرې لار ورکړه ، سخوندر مخامخ شنو غنمو ته منډه ور واخيسته.

په وره کې يوه پيغله ودرېده ، شېرمحمد ورته وکتل ، غټې شنې سترګې يې وې ، له ونې هسکه ښکارېده. په لاس کې يې سپين ديګی نيولی و.

نجلۍ يودم ټکرې په مخ ور کش کړ ، شا ته شوه .

شېرمحمد له دروازې ليرې ودرېد. لمر تر لوېديځې غونډۍ پټ و ، ژيړې وړانګې يې د ختيځو غونډيو پر سرونو لګېدلې.

چا وټوخل.

شېرمحمد ورمېږ کوږ کړ ، په دروازه کې په عمر پوخ ، چاغ سړی ولاړ و. سترګې يې پرسيدلې وې ، پنډ اوږده بريتونه يې لرل ، ژېړه وربښمينه لونګۍ يې تړلې وه.

شېرمحمد ور نږدې شو. سړي د هغه زړو جامو او په لاس کې نيولې تبر ته وکتل ، ورو يې وويل:

ـــد کلي جومات ته لاړ شه. مزدور به ډوډۍ در پسې دروړي.

درب شو ، د دروازې دواړه پلې سره ورغلې.

شېرمحمد يوه شېبه ودرېد ، بيا يې لويه دروازه وټکوله. جيب ته يې لاس کړ ، هماغه سړی په وره کې ودرېد ، په خشکه يې وويل:

ـــدرياده مې کړه چې جومات

ناڅاپه يې سترګې رډې راوختې ، په بيړه يې د شېرمحمد له لاسه سپينه پرانيستې پاڼه ور واخيسته ، شاوخوا يې وکتل ، سړی يې تر مټ ونيو.

شېرمحمد په وارخطايي وويل:

ـــجومات ته ځم.

سړي د هغه په مټ زور راووست ، کش يې کړ ، دواړه کلا ته ننوتل.

په چوتره کې ناستو ښځو منډه واخيسته. ټولې په يوه وره ننوتې.

سړي يودم وخندل ، د شېرمحمد لاس يې پرېښود ، په زوټه (زوره) يې وويل:

ـــراځه ، خپل کور دې دی.

شېرمحمد حيران شو ، شاوخوا يې وکتل ، ارته چهار ديوالي وه ، په هر کونج کې هسک برج ښکارېده ، يوه ديوال ته خړې کوټې ولاړې وې. تر چوترې لاندې په يوه سره رنګه تراکټور پورې اوږده ټېله تړلې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه پر چوتره وختل. سړي د یوې کوټې ور خلاص کړ ، شېرمحمد یې پر یوه توشکه کېناوه ، په خپله د باندې ووت.
شېرمحمد شاوخوا وکتل ، کوټه وړه وه. خړ دېوالونه یې لرل ، په مخامخ دیوال کې لویه اورسۍ ښکارېدله.
له باندې نه د سړي خندا راغله:
ــچای دم کړی! د ګلاب خان احوال یې راوړی.
د شېرمحمد زړه ولړزېد.
چاغ سړی کوټې ته راغی. ټنډه یې تروه وه ، په بیړه یې وپوښتل:
ــپه کلي کې دې له چا سره خبرې وکړې ؟
شېرمحمد په حیرانی ورته کتل.
سړي په خشکه وویل:
ــکوڼ یې !!!
شېرمحمد وارخطا شو:
ــهیڅ ، هیڅ ، یواځې مې له یوه هلکه ستاسو د کور پوښتنه وکړه.
ــدلته ځوک پېژني ؟
ــنه
سړي سړه سا واخیسته ، یوې خواته کېناست. خیره یې نیولې وه ، داسې ښکارېده لکه ژورو فکرونو چې په مخه کړی وي.
شېرمحمد جیب ته لاس کړ ، ګوتې یې لړزېدې ، پټوه او دوې ګوتمۍ یې پر خیرنه سره غالۍ کېښودې ، ورو یې وویل:
ــدا هم ورسره و.
سړي بټوې او ګوتمیو ته وکتل ، بېرته یې سر وځړېد. .
شېرمحمد په ویره وویل:
ــپه بټوه کې پیسې دي.
سړی غلی و.
شېرمحمد خپل زړه سره راټول کړ ، لړزانده خړې شونډې یې وخوځېدې:
ــګلاب دې خدای وبخښي ، په کارېزه کې مو پیدا کړ ، کلیوالو امانت خاورو ته وسپاره.
سړي هماغسې ځمکې ته کتل.
د شېرمحمد زړه ولوېد.
دواړه غلي ول.
شېرمحمد وویل:
ــجومات ته ځم.
سړي غولې ته کتل.
شېرمحمد ، تبر ور واخیست ، ولاړ شو.
سړی یې یودم مخې ته ودرېد ، په خندا یې وویل:
ــچېرته!
ــجومات ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرې وخندل ، دوه مخکيني غاښونه يې د سرو زرو ول ، په خندا کې يې وويل:
ـــکښېنه زوروره! پښتانه يو. په دې ماښام کې خو څوک د دښمن له کوره هم نه ځي.
شېرمحمد بله چاره نه لېده ، کښېناست.
د کوټې دروازه وټکېده.
سرې ولاړ شو. ور يې چوله کړ ، په پتناسه کې پيالې ولړزېدې. شېبه وروسته د شېرمحمد تر مخ له چايو ډکه پياله ايښې وه.
د موټر سايکل غږ شو ، چوترې ته نږدې ودرېد ، سرې بټوه او ګوتمۍ ور واخيستې ، په بيړه له کوټې ووت.
شېرمحمد مخامخ اورسۍ ته ور وښوېد ، خيرنه پرده يې چوله کړه ، موټر سايکل ته نږدې يو هدېور ځوان ولاړ و ، د موټر سايکل په کنجغه پورې تړلې غوټه يې خلاصوله.
چاغ سړی ور نږدې شو ، څه يې وويل ، ځوان غوټه پرېښوده ، دواړه په يوه کوټه ننوتل.
شېرمحمد بيرته په خپل ځای کښېناست ، پياله يې ورپورته کړه ، ډېر نارينه غږ يې واورېد ، پياله يې بېرته کېښوده ، ورسۍ ته ور نږدې شو. يو بل ګردی ځوان يې وليد چې وچ اوږد لرګی يې پر اوږه و. درب شو ، چرګو منډه واخيسته ، لرګي له ډېرانه مړه دوړه پورته کړه.
يو کوچينی ورغی ، ګردي ځوان ته يې څه وويل ، هغه هم په کوټه ننوت.
د څاه د څرخ د تاوېدو غږ راغی. شېرمحمد ور وکتل ، هماغه شين سترګې نجلۍ ولاړه وه. ټکری يې ماژې په ککرۍ تم و ، تک تور ، پيچلې وېښته يې لرل ، له رنګه سپينه ښکارېده.
کړپ شو. شېرمحمد په بيړه پر توشکه کښېناست.
د کوټې دروازه خلاصه شوه ، دوه ماشومان په وره کې ودرېدل ، دواړه خيرن ول ، مخونه يې له چاودو ډک ښکارېدل.
يوه يې وويل:
ـــای سړې! ته څوک يې ؟
شېرمحمد غلی و.
هماغه هلک وويل:
ـــنيني دې راوړې.
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل.
دوهم هلک خوله جينګه کړه!
ـــيو لسګون خو راکه.
شېرمحمد څه ونه ويل.
لومړني هلک تو کړل ، لاړې پيالې ته نږدې ولګېدې.
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل.
هلک وويل:
ـــښه مخ دې دی ، پزې ته دې ګوره! د سخوندر غوندې ده.
شېرمحمد تبر ته لاس ور وغځاوه ، هلکانو منډه کړه.
د باندې ډېر نارينه غږ واورېدل شو.
ـــدلته څه کوی! هه!
درب شو ، د يوه ماشوم چيغې پورته شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپېه وروسته کوټې ته درې تنه ورننوتل. برېتور پنډ سړی بره پلتۍ ووهله ، دوو نورو ځوانانو شېرمحمد ته لاسونه ور وغځول ، دواړه وره ته نږدې کېناستل.

برېتور سړي وويل:

ــزامن مې دي.

یوه شېبه ټول غلي ول ، وروسته برېتور سړي چوپتیا ماته کړه :

ــد کوم ځای یې ؟

د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:

ــد ګودر د کلي.

نوم دې څه دی ؟

ــشېرمحمد.

ــڅه کاروبار ؟

شېرمحمد په لړزانده غږ وویل:

ــغریبي ده ! اوړی دهقاني کوم ، ژمی هم کاریزونه کېندم.

سړی غلی شو. شېرمحمد ورو خپل ځنګ ته وکتل ، تبر ته یې لاس ور رسېده.

برېتور سړي وويل:

ــکلی مو خبر دی ؟

شېرمحمد په حیرانۍ ورته وکتل.

سړي وويل:

ــکلیوال مو په دې پوهیږې چې ته دلته راغلی یې ؟

ــنه! صیب.

ــدا ور مالومه وه چې ګلاب د کوم ځای دی ؟

ــنه! که خبر وای ، نو تاسو ته یې احوال رالیږه ، مړې یې په خپل کلي کې امانت نه ایښوده.

برېتور سړي سړه ساه واخیسته ، ویې ټوخل. ورو یې وویل:

ــ بټوه او ګوتمۍ دې له کومه کړل ؟

ــصیب! کاریز مې کېنده ، مړی مې ولېد.

برېتور سړي وخندل:

ــاو ځان دې غلی ونیو.

د شېرمحمد سر وځړېد.

سړي وويل:

ــډېرې پیسې وې! ولې دې راوړې ؟

ــصیب! مور مې مجبوره کړم ، ویل یې چې حرام ښه نه دي.

د ماښام د اذان غږ شو.

ټولو خپل ځادرونه هوار کړل ، شېرمحمد شاته ودرېد. په لمانځه کې یې سترګې یوې بلې خواته رغړولې. ده تر نورو ژر ځادر ور ټول کړ.

له لمانځه وروسته دوه ځوانان له کوټې ووتل ، په عمر پوخ برېتور سړی توشکې ته ور وښوېد ، غلی کېناست ، وروسته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــښه تبر دی.
شېرمحمد وخندل:
ــصیب! د احتیاط له پاره مې راوخیست ، لېوان ډېر دي.
سړي د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
شیبه وروسته ګردی ځوان کوټې ته راغی ، د ګاز بله ډبه یې په غولي کېښوده ، بېرته د باندې ووت. برېتور سړي د خپل لاس ژیړې ګړی ته وکتل ، په تاخچه کې ایښې راډیو یې ور واخیسته ، ستن یې تاو کړه ، نطاق د خارجي قواوو د وتو په اړه غږېده.
د برېتور سړي پلنې شونډې وخوځېدې :
ــپکر (فکر) نه کوم. دا کوپار اډې غواړي.
شېرمحمد غلی و.
سړي وویل:
ــته څه پکې وایې ؟
شېرمحمد وخندل:
ــصیب! نه پوهیږم.
سړی غلی شو.
راډیو چالانه وه. د ګاز له سوری سپینې جالی شنه ، تېره لمبه راوتله.
له تیارې سره ډوډۍ راوړل شوه ، ښوروا وه ، په پلاستیکي غاب کې ګرد اخیستل شوې پیاز پراته ول ، په پیازو کې د چاړې تورې خیرې له ورایه ښکارېدلې.
له ډوډۍ وروسته ، پلار او دوه زامن ولاړ شول ، چای یوه ماشوم راووړ ، شېرمحمد ګوښی و.
ناوخته د کوټې دروازه خلاصه شوه ، په ونه لوړ ځوان یوه زړه بړستن پر توشکه واچوله ، د ګاز ډبه یې ور واخیسته ، چوپه خوله ، له کوټې ووت.
شېرمحمد څادر هوار کړ ، په توره شپه کې ودرېد ، له لمانځه وروسته یې بالښت ور واخیست. په بړستن کې ننوت ، د بړستنې سوړ بوی ته ، ساه یې بنده شوه ، بېرته یې سر لوڅ کړ ، غوږ یې ونیو ، د سیند د څپو نری شنهاری اورېدل کېده ، کله کله به د شغالانو انګولا ورسره ګډه شوه.
بیا یې یو غږ واورېد ، په چوتره کې یو څوک ګرځېدل ، شېرمحمد ورو ولاړ شو ، تر اورسی یې د باندې وکتل ، تیاره وه ، د کلا تر هسک تور دیوال پورته رانه ستوري ځلېدل. د پښو د ګوتو پر سرونو د کوټې دروازې ته ورغی ، زولفی یې کړه ، بېرته په خپل ځای پرېووت ، تبر یې په بړستن کې ننه ایست.
یودم د کوټې په پرده ژېړه رڼا ولګېده ، شېرمحمد ورو ورسی ته ورنږدې شو ، په کلا کې بل څراغ ګرځېده.
شېرمحمد په ځیر ورته کتل ، د څراغ پلېته ټیټه وه ، مازې د یوه بنیادم په خړو پایڅو او لمنې لګېدله. جامې د نارینه وې ، څراغ یوه شېبه تاوېده ، وروسته په یوه کوټه ننوت.
شېرمحمد ته وېره ور لوېدلې وه ، په زړه کې یې پوښتنې ورګرځېدې .. ځان یې په خطر کې لید ، خو نه پوهېده چې ولې ؟
د ی تر ډېره ویښ و ، وروسته خوب پرې زوروړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۸)

شېرمحمد سترګې رنې کړې ، شور او زوږ و ، د باندې يې وکتل ، سپيدې چاودلې وې ، په يوه کوټه کې د څراغ تته رڼا ښکارېدله ، غږ له هماغه کوټې راووت.

يودم کوکه شوه ، يو څوک له کوټې راووتل ، نجلۍ وه ، د کلا د لويې دروازې خواته يې منډه کړه ، ټکرۍ يې له سره ولوېد. له کلا ووته.

د کوټو ورونه خلاص شول ، واړه ، زاړه د باندې راووتل ، ډېر نارينه غږ يې واورېد:

__مه يې پرېږدی!

دوو ځوانانو د کلا د لويې دروازې خواته منډه کړه.

شېرمحمد په بيړه د کوټ په لستونو کې لاسونه ننه ايستل ، لونګۍ يې وتړله ، تبر يې ور واخيست.

ښځينه وارخطا غږ يې واورېد:

__څه ټکه راپرېوته!

شېرمحمد ورسی ته ورغی ، تورسرې او ماشومان تر برېتور سرې را تاو ول ، سرې ښکارې ټوپک ته کارتوس ور اچاوه.

شېرمحمد هماغسې ولاړ و ، لينګې يې لړزېدل ، لاره ورنه ورکه وه.

د وره درب شو ، د سړي له غوسې ډک غږ يې په زړه لړزه راوسته:

__دروازه خلاصه که!

شېرمحمد تر اورسی ووت ، پلاستيکي بوټونه يې ور واخيستل ، ښځو چيغې کړې ، شېرمحمد په منډه کې شاته وکتل ، ټوپک ته لاسونه ور لوېدلي ول ، په هوا کې تاوېده ، برېتور سرې زورونه وهل...

شېرمحمد له کلا ووت. په شنو غنمو کې يې منډه واخيسته ، تر چنارونو تېر شو ، مخامخ پر يوه ټيټه پخڅه ورغی ، تر دېوال واوښت ، باغ و ، په کتار لوڅو ټيټو ونو کې يې منډه کړه ، په ورانه کې يې نرۍ درد تير شو ، ولوېد ، څنګ ته له ځمکی راوتلی ولاړ لرګی کوږ شو ، ورانه ته يې وکتل ، د ازغن سيم تېره ميخ پکې ننوتی و. بيرته ولاړ شو ، لاندې لويې ، هسکې ډبرې وې ، ور هاخوا د سيند څپې پر کمره لګېدې ، شنهاری يې خوت ، د اوبو پر سر سپين ځګونه روان ول.

شېرمحمد د سيند څنډې ته ور کښته شو ، د دوو لويو تيږو تر مينځ غلی کېناست ، د کلا خواته يې وکتل ، څوک نه و.

سره سا يې واخيسته ، لپه يې جوړه کړه ، رنې اوبه يې پر مخ وشڅيدې. ببرته يې يوې لويې تيږې ته ولې ولګول ، سيند ته يې وکتل ، سپين ځګونه سره اوښتل...

شېرمحمد ولاړ شو ، د سيند په څنډه کې مخ پورته لاړ. يو ځای ودرېد ، له ځمکی يې يوه ښځينه پلاستيکي چوټه (څپلکه) ور پورته کړه ، نوې وه ، تلی يې په ختو ککړ و. شاوخوا يې وکتل ، سترګې يې رډې راوختې ، د مخامخ کمره پر سر يوه ځوانه نجلۍ ولاړه وه ، ټکری يې نه و ، ټټر يې راوتلی ښکارېده ، اسمان ته يې کتل ، تور اوږده ويښته يې له ملا بيل ول.

شېرمحمد منډه ور واخيسته ، نجلۍ ټوپ کړل ، لاندې په سپينو ځګونو کې ننوته. سرې خپل څادر ، پټکی او تبر پر ځمکه واچول ، کوټ يې وېست ، په يوه هسکه ډبره وخوت. روانو ځګنو اوبو تور غونچه ويښته ورسره وړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوپ يې کړل ، پر سر يې سرې اوبه ور واوښتې ، غوږونه يې ډب شول ، پښې يې ووهلې ، د بوټونو تلې ځمکې ته نه رسېدل.

اوږه يې له يوې لويې تيږې سره ولګېده ، د اوبو زوروره څپه يې تر ټټر لاندې شوه ، سر يې له تاوېدونکو سپينو ځګونو راويست ، شاوخوا يې وکتل ، نجلۍ يې تر څنګ روانه وه.

لاس يې ور وغځاوه ، څپې يو ګز شا ته يووړ ، ډوب شو ، اوبه يې تېرې شوې ، يوځاى يې پښه له ځمکې سره ولګېده ، د بوټونو پر تليو يې زور راووست ، سرته راوخوت ، ويې ټوخل ، نجلۍ دوه ګامه ليرې ، ځګنو څپو اخيستې وه.

شېرمحمد په بېړه پښې ووهلې ، يوه توره ډبره په مخه ورغله ، ځان يې څنګ ته کړ ، ښى لاس يې ډبرې ته برابر شو ، ټېل يې وهله ، کيڼ لاس يې د نجلۍ مټ ته ورسېد ، د هغې سر يې له اوبو پورته ونيو.

پشهاري ډېر شو ، سرې مخامخ وکتل ، لاندې سيند سره راتول و ، تکې تورې لويې ډبرې ښکارېدلې ، په مينځ کې يې سپين ځګونه روان ول ، غرمبهارى يې خوت.

شېرمحمد د اوبو څنډې ته ور نږدې شو ، څپه راغله ، پښې يې ووهلې ، له ځمکې پورته شو ، يوې تېرې تيږې ته يې لاس ور واچاوه ، ګوتې يې د تيږې يوې راوتلې برخې ته سيخې شوې ، هماغه ځاى يې ټينګ ونيو ، په کيڼ لاس يې زور راووست ، نجلۍ يې له اوبو راپورته کړه ، د هغې سر وځړېد ، لانده پيچلې وېښتان د سرې پر مخ او غاړه راپرېوتل.

ځاى ښه و ، اوبه د تيږې دواړو غاړو ته وتلې ، وچه څلور__ پينځه ګزه ليرې وه.

شېرمحمد څو ځله ژوره ساه واخېسته ،. د نجلۍ ټټر يې خپلې کيڼې اوږې ته برابر کړ ، پر ښي لاس يې زور راووست ، تر نامه له اوبو پورته شو ، تاوېدونکې څپه يې ورنو ته سيخه شوه ، هسک شو ، تر مخامخ راوتلې تېرې تيږې يې لاس راوګرځاوه ، پښې يې پر ځمکه ولګېدې ، مخکې لاړ ، د څنډې اوبه مړې وې ، وچې ته وخوت.

نجلۍ يې پر يوه هوار ځاى پرېيسته ، په بيړه يې ورته وکتل ، سترګې يې پټې وې ، پر سپين تندي يې له اوبو سره ګډه ، نرۍ وينه روانه وه.

تر وليو يې ونيوله ، کش يې کړه ، پر يوه هواره شيب داره ډبره يې پړمخې پرېيسته ، د نجلۍ له خولې رنې اوبه وڅڅېدې ، زګيروى يې شو ، بېسده پرېوته.

شېرمحمد کلي ته وکتل ، څوک نه و ، منډه يې کړه ، د سيند پر ژۍ مخ پورته لاړ ، کوټ ، تبر ، ځادر او خلاصه ول ول لونګۍ ليرى پراته ول.

سرې خولۍ پر سر کړه ، تبر ، کوټ او لونګۍ يې په ځادر کې واچول ، بېرته مخ کښته روان شو. نجلۍ له ډبرې رغړېدلې وه ، د ټټر تنۍ يې خلاصې وې ، تور اوږده بانه يې سره سربښ ول.

شېرمحمد ځادر پرې هوار کړ ، يخنې وه ، ژامې يې ولړځېدې ، شاوخوا يې وکتل ، زړه يې ولوېد ، پورته په پټې کې يو څوک ولاړ و.

شېرمحمد پړمخې پرېووت ، يوې ډبرې ته ور وښوېد ، کېناست ، تر څنګ يې وکتل ، سرې د اغزن سيم ږنګې پايې ته وچې سترګې نيولې وې. يودم لاندې ډبرو ته راکښته شو.

شېرمحمد په بيړه نجلۍ ته وکتل ، له ورايه ښکارېدله. ورور ور وښوېد ، نجلۍ يې د هسکو تيرو مينځ ته ور کش کړه ، غلى کېناست. سر يې پورته کړ. د زړه دربا يې ډېره شوه ، سرې څلور پنځه ګامه ليرې و ، ژېړه وربښمينه لونګۍ يې تړلې وه ، د سهار په خړه کې يې پنډ برېتونه له ورايه ښکارېدل ، په لاس کې يې ښکاري ټوپک نيولى و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له پورته دوه تنه راغلل ، يو يې ټيټ شو ، د اوبو له ژۍ يې يوه چوټه (ځپلکه) ورپورته کړه ، دواړه ودرېدل ، برېتور سړی هم ورغی ، له ونې ټيټ ځوان کمره ته ګوته ونيوله ، دوی خبرې کولې ، غږ يې نه راته ، د ځپو غږمبهاری خوت.

درې سره مخ کښته را روان شول ، شېرمحمد ټيټ شو ، د دوو تيږو تر مينځ په يوه چوله کې ننوت ، نجلۍ وتوخل ، سرې يې پر خولې لاس کېښود ، ساه يې تر پزې راوخته.

غوږ يې ونيو ، د ځپو له غږ سره خبرې ګډې وې ، خبرې ورو ورو رانږدې کېدې. شېبه وروسته له غوسې ډک غږونه تر ځنګ تېر شول.

شېرمحمد سر پورته کړ ، درې تنه د سيند پر ژۍ مخ کښته روان وو. ټولو اوبو ته کتل.

يودم خرهاری شو ، شېرمحمد په بيړه لاندې وکتل ، د نجلۍ شنې ، غټې سترګې رډې راختلې وې ، لغتې يې وهلې.

سړي د هغې له ډکو سرو شونډو لاس ليرې کړ ، نجلۍ ژوره ساه واخيسته ، چيغه يې کړه ، شېرمحمد يې پر خوله لاس کېښود ، سر يې هسک کړ ، درې تنه مخ کښته روان ول.

ناڅاپه يې ګرېوان وشلېد ، لاندې يې وکتل ، د نجلۍ ګوتې يې په ګرېوانه کې بندې وې.

شېرمحمد په غوسه وويل:

__وژنې مې!

د نجلۍ سترګې رډې راختلې وې.

شېرمحمد وويل:

__خوشې کوم دې ، خوپه يوه شرط ، چيغې به نه وهې ؟

د نجلۍ تور اوږده بانه سره ورغلل.

شېرمحمد د هغې له خولې لاس ليرې کړ. نجلۍ په بيړه ولاړه شوه ، سړي تر مټ ونيوله ، په شدت يې لاندې کش کړه ، نجلۍ کېناسته ، شېرمحمد وويل:

__د خدای له پاره ، مه مې پرې وژنه!

نجلۍ شاته شوه ، ولې يې ډېرې ته ولګول.

شېرمحمد ځادر ور واچاوه ، نجلۍ ځان پکې وپيچه ، غلې کېناسته.

سړي وويل:

__د کور وال دې در پسې ګرځي.

نجلۍ غلې وه.

سړي غړۍ اوږده کړه ، ليرې د لويو ډبرو په مينځ کې درې تنه هماغسې مخ کښته روان ول.

سړي وويل:

__ته ليونۍ يې ؟

نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل. يودم يې کوکه کړه ، د سيند د ځپو خواته يې منډه واخيسته.

شېرمحمد په بيړه ولاړ شو ، د نجلۍ ګرده لنده لمن په ګوتو ورغله ، دواړه پرمخې پرېوتل ، د سړي خوله او پزه پر ځمکه ولګېدل ، نرۍ درد يې په سر کې تير شو.

نجلۍ چيغه کړه!

__خوشې مې که !

سړي تر مټ ټينګه نيولې وه. نجلۍ ژړل... د سيند خواته يې زورونه وهل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړا يودم غلې شوه ، سرې ورته وکتل ، د نجلۍ خوله سپينو څکونو نيولې وه ، سترګې يې پټې وې.
شېرمحمد سره ساه ويسته ، د نجلۍ مټ يې پرېښود ، ستوني سټغ اوږد وغزېد ، لمرد ليرې غره د څوکو سپينې واورې څلولې.
سړی يخنۍ واخيست ، ولاړ شو ، د کوټ په لستونو کې يې لاسونه ننه ايستل ، ځنځير يې کش کړ. پزې ته يې لاس ور ووړ ، وينې وه.
شېرمحمد حيران و ، نه پوهېده چې څه وکړي ، لاره ورنه ورکه وه.
نجلۍ ته نږدې کېناست ، نجلۍ وخوځېده ، سترګې يې رنې کړې ، سړي ته يې وکتل ، کېناسته ، سر يې پر څنګانه کېښود ، د تورو پيڅلو وېښتو څوکې يې پر ځمکه و لګېدې ، يودم يې په چيغو چيغو وژړل.
شېرمحمد په حيرانی ورته کتل.
د لمر وړانګې د غزېدلې غونډۍ په پاسنيو برخو لګېدلې ، لاندې سيند په سيوري کې روان و. نجلۍ هماغسې ژړل...
شېرمحمد کلي ته وکتل ، د کورونو لمر خاته خوا دېوالونه روښانه ول ، له ځينو بامونو تور لوګي پورته کېدل ، ليرې يو ماشوم په رمې پسې روان و ، تور سيرلي د غونډۍ په لمنه کې مخ پورته ختل.
بېرته يې نجلۍ ته سترګې ور واړولې ، هغې ژړل ...
شېرمحمد وويل:
_بس که نور!
نجلۍ سر پورته کړ ، د شنو غټو سترګو سپين يې سرو رګونو نيولي وو ، ګلابي بغور (غومبري) يې لانده ښکارېدل ، د نرۍ پزې څوکه يې سره وه.
شېرمحمد وويل:
_ګوره! زه ملا نه يم ، خو له ملايانو مې اورېدلي چې ځان وژونکی به په دوزخ کې وي.
نجلۍ يودم کوکه کړه:
_هغوی مې ورور وژلی.
د سړي لينګي ولړزېدل.
نجلۍ په چيغو چيغو ژړل...
ښه شېبه ووته ، ډېرو تک تور اوږده سيوري پيدا کړل ، د سيند په څپو کې د لمر ژېړه رڼا ګډه وه.
شېرمحمد لونګۍ تر سر تاو کړه ، تبر يې ور واخيست ، ويې ويل:
_زه نو ځم.
نجلۍ په بيړه ورته وکتل ، سلګۍ يې شوې ، ورمېږ يې کوږ کړ ، څپې په تورو ښويو تيرو لګېدلې.
سړي وويل:
_ليونتوب مه کوه!
نجلۍ سيند ته کتل... يودم ولاړه شوه. سړی يې تر مخ ودرېد. د هغې ژړا زور ونيو ، چيغه يې کړه!
_ته مې هرات ته بيايې ؟
د سړي څنګنونو پرک واخيست.
نجلۍ په بيړه د کيڼ لاس لستوڼي ور تول کړ ، څلور ژيړ بنګړي ښکاره شول ، په غريو کې يې وويل:
_سره زر دي ، ټول يې ستا ، خو د خدای روی ومنه! ما تر هراته ورسوه!
شېرمحمد په حيرانی ورته کتل....

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ په سترګو کې نا امیدي راټوله شوه ، ګام یې واخیست ، شېرمحمد څنګ ته شو ، نجلۍ پر یوه هواره ډبره ودرېده ، اوبو ته یې وکتل ، سترګې یې پټې کړې.
شېرمحمد تر مټ ونیوله. نجلۍ چیغه کړهَ
ــلاس مې پرېږده!
ځنګنونه یې پر هواره تیږه ولګېدل ، په چیغو_چیغو یې وژړل.
شېرمحمد وویل:
ــزه غریب سړی یم ، بدنامي ده ، بدي نه شم کولای.
نجلۍ هماغسې ژړل...
شېرمحمد یودم تر لاس ونیوله ، کش یې کړه ، دواړه په ولاړو تیرو کې کېناستل ، نجلۍ په حیرانی ورته کتل ، څادر یې په غاړه کې پروت و.
شېرمحمد د کلي خواته ګوته ونیوله ، لیرې پر پوله کتار کلیوال روان ول. له یوه سره د موټر له هوا ډک ټوپ ښکارېده ، ډله دسیند خواته راتله ، تر مخې یې پنډ برېتور سړي ګامونه اخیستل.
شېرمحمد په وارخطایي وویل:
ــله دې ځایه باید لاړ شو.
نجلۍ چیغه کړه:
ــځم ، ټولو کلیوالو ته وایم چې ورور یې راوژلی.
ولاړه شوه.
شېرمحمد تر لاس ونیوله ، په غوسه یې وویل:
ــ ته به له ژونده سترې یې ، خو زه مور او ورور لرم ، که دواړه سره ووینې ، خدایکه مو وینه ځمکې ته پرېږدي.
نجلۍ وویل:
ــته مې هرات ته بیایې ؟
ــهو!
نجلۍ کېناسته ، ډکې سرې شونډې یې وخوځېدې:
ــتا قول راسره وکړ!
شېرمحمد روانو کلیوالو ته کتل...: یودم یې په وارخطایي وویل:
ــ له دې ځایه باید لاړ شو.
نجلۍ وویل:
ــهلته تلی شو ؟
شېرمحمد ور ته وکتل ، هغې پورته په پټي کې خرې ولاړې کوټې ته ګوته نیولې وه.
نجلۍ وویل:
ــد اوبو پخوانی ژرنده ده.
سړي په ځیر کوټې ته وکتل ، ژور لښتی د لرګي تر ناوې پورې غزېدلی و.
دواړه په لویو ډبرو کې کړوپه ملا روان شول. لښتی وچ و ، مازې څنډو ته یې کمه واوره پرته وه. مخ پورته لاړل ، د اوږدې لرګینې ناوې لاندې تېر شول ، شېرمحمد غړی اوږده کړه ، کلیوال تر دېوال پټ ول ، په بیړه یې ځانونه کوټې ته ورسول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ور نه درلود ، دېوالونه يې سوري ول ، له بامه هم څو ځايه رڼا رالوېدله.
نجلۍ کونج ته غلې کېناسته ، سړي ورته وکتل ، له خيرن ښادره سپين مخ ، تر شنو غټو سترګو راګرځېدلي تور اوږده بانه او پر تندي پراته پيچلي لانده ويښته راوتلي ول.
شېرمحمد ديوال ته مخ ور نږدې کړ ، له يوه سوري څخه يې د باندې وکتل ، کليوال د سيند پر ژۍ مخ کښته روان ول ، ټولو اوبو ته کتل ، د پنډ برېتور سړي چپلکه په لاس کې وه.
شېرمحمد وويل:
_هغوی فکر کوي چې ته مړه يې.
نجلۍ غريو واخيسته ، سلګۍ يې شوې ، يودم يې وژړل.
دوې ټوټکۍ کوټې ته ور ننوتې ، يوې يې په چت کې تر تور لرګي ځان ورساوه ، غچا يې شوه ، بېرته له وره ووتې.
نجلۍ په ژړا کې وويل:
_کاشکې مړه وای.
سړي هماغسې کليوالو ته کتل...
د نجلۍ شونډې وخوځېدې:
_تا قول راسره کړی ، تر هراته به مې بيايې!
شېرمحمد ورته وکتل ، تندی يې تريو شو ، په نيولي غږ يې وويل:
_زه کور لرم ، خلک به څه وايي چې پردی نجلۍ يې راتښتولې ده .
د نجلۍ ژړا زور ونيو:
_د خدای روی ومنه! تا قول راسره کړی. .
شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:
_نه!
نجلۍ چيغه کړه!
_ غيرت لرې!
ولاړه شوه.
شېرمحمد په وره کې ودرېد.
نجلۍ په غريو کې وويل:
_ لار راکه !
سړی په خبره کې ورولوېد:
_سمه ده ، بيايم دې.
_ته دورواغ وايې!
د سړي په تندي کې ګونځې پيدا شوې:
_د غزني په اولياوو لو (قسم) درته خورم.
نجلۍ بېرته کونج ته غلې کېناسته.
شېرمحمد دېوال ته ور نږدې شو ، ليرې ، تر هسکو تيرو ور هاخوا د کليوالو سرونه مالومېدل.
د سړي شونډې وخوځېدې:
_د غزني تر ښاره دې بيايم ، د هرات موټر ته دې ور خيژوم. نور به په خپله ځې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ ولاړه شوه.
شېرمحمد چيغه کړه!
__ تر هراته درسره ځم. سمه ده ؟
نجلۍ کېناسته.
شېرمحمد پټکی پورته کړ ، پر پکه ککرۍ يې له خيرو ډک نوکان تېر کړل ، له ځان سره يې وويل:
__ اجب جنجال راته پيدا شو.
نجلۍ ورو ورو ژړل...
شېرمحمد په غوسه وويل:
__هرات ته څه بلا غواړې ؟
نجلۍ غريو واخيسته.
__هلته مې خور ده.
سړي ورته وکتل ، په ملنډو يې وويل:
__په لوڅو پښو هرات ته ځې.
نجلۍ پر خپلو سپينو پښو د څادر پيڅکه ورکش کړه.
شېرمحمد وره ته ورنږدې شو ، مخامخ يې وکتل ، ورو يې وويل:
__ موږ بايد په ډبرو کې مخ پورته لاړ شو ، که تر هغې مخامخ ټيټې غونډۍ واوړو ، خبره خلاصه ده.
ورو له کوټې ووت ، لښتي ته کښته شو ، شاته يې وکتل ، نجلۍ ورپسې وه ، شېبه وروسته دواړه د سيند پر غاړه لويو ډبرو ته ورسېدل. مخکې لاړل. اوبه په ټيټه کې رواني وې ، پورته تر تيږو ور هاخوا يواځې د کلي د هدېرې ، شنې ، زرغونې شناختې ښکارېدلې.
دوی ګرندي ګامونه اخيستل ، تر غونډۍ پورې څوک نه ول ، يوځای يوه بوډا د سيند پر غاړه غواوې اوبه کولې ، دوی يوه شېبه د ډبرو په مينځ کې کېناستل ، بوډا له غواوو سره پورته پټيو ته وخوت ، شېرمحمد او نجلۍ د غونډۍ تر خنګ شيلې ته منډه کړه.
پورته لاړل ، تر غونډۍ راتاو شول ، مخامخ يې منډه واخيسته ، د سيند د څپو غږ ورو ورو ليرې کېده.
شېرمحمد مخکې و ، شا ته په څادر کې تاو شوې نجلۍ لوڅې پښې منډې پسې وهلې... سړی تر يوې ټيټې غونډۍ واوښت ، په يوه لويه ډبره کېناست ، شاته يې وکتل ، نجلۍ ليرې وه.
شېرمحمد ژوره ساه واخيسته ، تر خنګ يې وکتل ، د کلي خنډه ښکارېدله ، کورونه په ټيټه کې پراته ول ، د شنو څلور کونجه پټيو په غاړو د چنارونو بې پاڼو څانګې برېښېدلې ، سيند کوږ ، ووږ روان و.
مخ يې وګرځاوه ، نجلۍ په يوه هواره ډبره ناسته وه ، سر يې ځوړند و ، تېزه تېزه سا ه يې وهله...
شېرمحمد ولاړ شو. نجلۍ په بېړه ورته وکتل ، په خواره خوله يې وويل:
__د خدای له پاره ، يوه شېبه دمه کوم.
سړي حرکت وکړ ، د غونډۍ په پيڅکه کې مخ کښته لاړ. شاته د نجلۍ د ساه ايستلو غږ اورېدل کېده.
نجلۍ اخ کړل ، شېرمحمد ور وکتل ، ناسته وه. د کينې پښې غټ نوک يې پورته ولاړ و ، له بټې (غټې) ګوتې يې وينې رواني وې.
سړی په يوه تيږه کېناست ، تندی يې تريو شو ، په غوسه يې وويل:
__کمه لاره نه ده ، په لوڅو پښو نه شې تلی.
نجلۍ خپله پښه ټينګه نيولې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرمحمد ولاړ شو ، نجلۍ نا امېده ورته وکتل ، د سرې لمر سوځولي تور تندی ګونځو ونیو ، په خشکه یې وویل:

__یوه ورځ مزل لرو.

حرکت یې وکړ ، نجلۍ ګوډه__ ګوډه پسې روانه شوه.

دواړو د اوږدې غزېدلې غونډۍ په پیڅکه کې ګامونه اخیستل ، سیورو ته ځای ځای واوره پرته وه ، خو لمر ته غونډۍ تورې وې ، کله کله به نوی رابوټیدلي ژېړ ګلان په مخه ورغلل ، ترخو او اغزو ورې پاڼې کړې وې ، ځای ځای به سپین پتنګان له بوټو پورته شول.

پاو وروسته سرې د غونډۍ سر ته وخوت ، خو نجلۍ لا د غونډۍ په نیمايي کې وه. کله کله به ودرېده ، پورته به یې وکتل ، په لویو ډېرو پسې به یې لاس ونیو ، بېرته به یې ګام واخیست. شېرمحمد تر ډېره د غونډۍ پر سر ناست و ، سوړ باد چلېده ، لمر ته سپینې وریځې ور روانې وې.

ښه شېبه ووته ، نجلۍ د غونډۍ سر ته ورسېده ، دې تېزه تېزه ساه وهله ، د کینې پښې تولې ګوتې یې په وینو سرې وې.

نجلۍ څنګ ته کېناسته ، سرې ورته وکتل ، هغې له پوندې ازغی ایست ، پر سپین تندي یې مړه خوله پرته وه.

شېرمحمد د خپل کوټ ځنځیر کش کړ ، ویې ایست ، د تېر تېره څوکه یې د کوټ د لستوني د اوږې برخې ته سیخه کړه ، لستونۍ بیل شو.

نجلۍ په حیرانۍ ورته کتل...

سرې لستونۍ په مینځ کې نیم کړ ، بوټونه یې واېستل ، پرته له دې چې سر پورته کړې ، ورو یې وویل:

__څادر.

نجلۍ څادر ور وغورځاوه ، لوڅ سر د یوې تیږې شاته کېناسته.

سرې له څادر څخه خو نرۍ تراړې وایستې.

شېبه وروسته ولاړ شو ، ورو یې وویل:

__تلی شم.

نجلۍ غږی اوږده کړه ، سرې خپلو پښو ته د کوټ لستوني ور اغوستې وو ، د څادر نرۍ تراړې ترې تاوې وې.

نجلۍ وخندل ، شېرمحمد په بیړه ورته وکتل ، د هغې سپین غاښونه ښکارېدل ، یودم یې سرې ډکې شونډې سره ورغلې ، په شنو سترګو کې یې اوښکې راټولې شوې ، غلی کېناسته.

شېرمحمد پر ځمکه پر اته بوټونه په پښه ووهل ، ورو یې وویل:

__دا په پښو که.

روان شو.

نجلۍ یوه پاتې شوې ټوټه ور پورته کړه ، د کینې پښې ښه ګوته یې پرې وتړله ، پلاستیکي ازاد بوټونه یې په پښو کړل ، په څادر کې یې ځان ویپیچه ، ګام یې واخیست ، تر لوڅو پښو ښه ول.

دوی ښه شېبه مزل وکړ ، اسمان وریځو نیولی و ، سوړ باد چلېده.

پاو ووت ، اسمان وغرمبېد ، پر ځمکه د باران څاڅکي را پرېوتل. باران تېز شو. غونډۍ هواره وه ، د پټېدو ځای نه ښکارېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه روان ول ، د شېرمحمد په پښو پسې په ختو لړلې اوږدې ترادې کرښېدې. يو ځای هسکې تيږې په مخه ورغلې ، ورنږدې شول ، يوه پلنه تيږه د دېوال غوندې ولاړه وه ، ولې يې ورته ولکول ، د باران څاڅکې يې تر پښو پورې رسېدل.

شېرمحمد ځړېدلې توتې ور پورته کړې ، کلکې غوټې يې ور واچولې ، نجلۍ ته يې وکتل ، په لانده ، لنډ څادر کې سره راټوله ناسته وه. ژامې يې لړزېدې...

شېرمحمد ځمکې ته وکتل ، ورو يې وويل:

__نوم دې څه دی ؟

__توريېکۍ.

__خور دې په هرات کې واده ده ؟

ځواب يې وانه ورېد.

شېرمحمد سر پورته کړ ، د نجلۍ په سترګو کې اوښکې راټولې وې.

سرې بېرته ځمکې ته وکتل.

توريېکۍ وويل:

__هو.

يو دم غريو واخيسته ، سلګۍ يې شوې ، په ژړغوني غږ يې وويل:

__زما وروکی دې څنګه پيدا کړ ؟

شېرمحمد په بېړه ورته وکتل ، نجلۍ پورته وريځو ته شنې سترګې نيولې وې ، په سپينه زنه پورې يې رڼه اوښکه ځړېدله.

سرې بېرته ځمکې ته وکتل:

__په کارېز کې!

__خراب شوی و ؟

شېرمحمد وويل:

__وږې يې ؟

__نه.

__ځو ؟

توريېکۍ هماغسې وريځو ته کتل.

شېرمحمد وټوخل:

__ناوخته دی.

نجلۍ په غريو وويل:

__اخر يې په بلا وخوړ.

غلې شوه ، بېرته يې شونډې وخوځېدې:

__ډېر مې ورته وويل چې له تره لېرې ګرځه ، نه يې منله ، خپل حق يې غوښت.

شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:

__د څه شي حق ؟

د توريېکۍ سلګۍ شوې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــورور مې د پلار يو زوی و ، د نيکه ډېر جايداد ور رسېده ، ځمکه ، باغ ، کلا ، په هرڅه کې بايد سم نيمايي پرې اچول شوی وای.
ــپلار دې مړ دی ؟
نجلۍ سره ساه و اېسته:
ــهو! دا څلور کاله مخکې خبره ده ، په کوټه کې سره ناست وو ، تره مې ښکاري ټوپک پاکاوه ، ډز شو ، پلار مې په زړه ولګېد ، ځای په ځای يې ساه ورکړه ، تره مې ژړل ، ځان يې له ځمکې ځمکې ويشت ، خو زه اوس وپوهېدم چې له قصده يې د ټوپک خوله ور اړولې وه.
توريېکۍ غلې شوه.
شېرمحمد وويل:
هماغه برېتور سړی دې تره دی ؟
ــهو.
او هغه دوه نور هم د تره زامن ؟
توريېکۍ اوږده باڼه سره وروستل.
شېرمحمد وويل:
ــورور دې واده درلود ؟
ــنه! تر پينځه ويشت کلنۍ اوښتی و ، خو تره مې ويل چې تر اوسه لا سره خوله هلک دی ، وخت شته. يوه ورځ يې د تره له زامنو سره د ځمکې په سر وخوړل ، دوی دوه وو ، ښه يې تر ډېرو ويست ، ورور مې سرې وينې کورته راغی ، ټوپک يې پسې غوښت ، کوران شريف مې ورته ونيو ، په سبا مې ورياده کړه چې د يوڅه وخت له پاره يوې خواته لاړ شي ، نه يې منله ، پښو ته ور ولوېدم ، راضي شو ، ويې ويل چې ايران ته ځي. د لارې د خرڅ له پاره مې له موره راپاتې شوې غاړه ګۍ ورکړه ، په هماغه ورځ ښار ته لاړ ، کله چې بېرته راغی ، څو نوټونه يې راوښودل ، ويل يې ، ډالر دي ، ډېر ځای نه نيسي ، له غلو نه يې په اسانی پټولی شي.
توريېکۍ سره ساه واخيسته ، غلې شوه.
شېرمحمد وويل:
ــله کومه پوه شوې چې ورور دې دوی وژلی ؟
نجلۍ يودم ټکان وخوړ ، چيغه يې کړه ، ټادر يې وغورځاوه ، غاړې ته يې لاس کړ ، خره ، وره ځرمښکۍ په ځمکه ولوېده.
شېرمحمد وخندل:
ــبې ازاره ده ، ته ورته وګوره! د يخنۍ له لاسه منډه نه شي اخيستی.
توريېکۍ ځمکې ته کتل ، ځرمښکۍ په يوه لويشت لوړ ځای نه شوای ختلی ، ورې ژېړې پښې يې خوځولې...
نجلۍ بېرته په ټادر کې ځان ونغاړه ، غلې کېناسته.
شېرمحمد وويل:
ــله کومه پوه شوې چې ورور دې دوی وژلی ؟
توريېکۍ سره ساه واخيسته ، ورو يې وويل:
ــد سهار اور زه بلوم ، هر وخت د ملا تر اذان مخکې راوېښېږم ، اول به تناره ته تلم ، تره ته به مې د اوداسه له پاره تودې اوبه په بدنۍ کې اچولې ، وروسته به مې د اور غم خوړ. نن وختې خوب نه راته ، دالان ته لاړم ، په تناره کې مې له بېګانيو تودو اوبو بدنۍ ډکه کړه ، کله چې د تره کوټې ته ورنږدې شوم ، له کاوړه (

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوسې) ډک غږ مې واورېد ، په دروازه کې ودرېدم. تره مې په غوسه و ، ویل یې چې ګلاب یې باید تر خاورو لاندې کړی وای ، ولې یې په کارېزه کې اچاوه.
تورپیکۍ غلی شوه.
شېرمحمد په بیړه وویل:
__بیا ؟
نجلۍ غریو واخیسته:
__زړه مې تر خولې راووت ، دروازه مې خلاصه کړه ، تره او د تره دواړه زامن یې ناست ول ، په غولي زما د ورور خلاصه تذکره پرته وه.
شېرمحمد وویل:
__باران ودرېد ، نه ځو ؟
نجلۍ څرمنکۍ ته وچې سترګې نیولې وې ، شونډې یې وخوځېدې:
__د تګ په وخت یې له پلاره پاتې دوې ګوتمۍ هم ورسره واخیستې ، ویل یې چې نابلده دی ، په بده ورځ به په کار ورشي. کله چې له کوره ته ، تر ډېره یې په غېږ کې نیولې وم ، ژړل یې ، مساپري ته یې زړه نه کېده.
د ورور له تګه وروسته مې د تره زامن هم په ټپ ټپ (موټرسایکل) سپاره شول ، تر ماښامه ورک ول.
شېرمحمد ولاړ شو ، د کوټ په لستونو کې ترلې پښې یې په خټه کې ننوتې. ورو یې وویل:
__ځو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۹)

شپه وه ، پورته راڼه ستوري ځلېدل...شېرمحمد لرګيني زړې دروازې ته ډېره ونېوله ، شېبه وروسته يې د ورور خوبولی غږ واورېد:

__څوک يې ؟

__زه يم ، شېرمامد!

ځنځير وشرنګېد ، دروازه خلاصه شوه.

باز محمد وويل:

__لالا! ناوخته شوې ، د ادې مې اندېښنه وه.

شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

__خه! څراغ بل که!

د هلک حيران غږ يې واورېد:

__ته څه کوې ؟

هيڅ! اودس ماتې ته تېرېږم.

هلک منډه کړه ، پر چوتره وخوت.

شېرمحمد ورو وويل:

__راځه!

توربيکی انګړ ته ورغله ، په مخامخ کوټه کې څراغ ولګېد ، دواړه په بيړه دالان ته ننوتل.

شېرمحمد لاسي بټۍ تاو کړه ، سپينه رڼا په تورو لوښو او کاسو ولګېده ، د تناره پر سر تېغنه پرته وه ، يو ګړۍ دېوال ته ولاړ و ، څنګ ته څو ناولې پيالې ايښې وې. په غاب کې پاتې ، يخ وهلي کچالو ښکارېدل.

شېرمحمد وويل:

__يوې خواته پرېوزه ، سهار په خړه کې به ځو ، هيڅوک هم نه خبرېږي.

په بيړه له دالانه ووت ، په چوتره کې يې له پښو تاو شوې توټې خلاصې کړې ، بام ته يې واچولې ، کوټې ته ورغی.

مور يې په برستنه کې ناسته وه ، د ککرۍ په برخه کې يې تکرۍ څيرې و ، راوتلې خيرن ، ببر وېښته يې پورته ولاړ ول.

ښځې په وارخطايي وويل:

__اندېښنه مو شوه.

شېرمحمد وخندل:

__باران و ، لاره هم ډېره وه.

د باز محمد حيرانه غږ يې واورېد:

__لالا! لستونی دې نشته.

سرې په بيړه کوټ ويست ، کونج ته يې واچاوه. په خندا يې وويل:

__هسې! وشکېد.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

__جنګ دې کړی ؟

__نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک وویل:
ـــخادر دې چېرته دی ؟
شېرمحمد وارخطا شو:
ـــپه ، په چوتره کې مې واچاوه ، لوند و.
ښځې وویل:
ـــامانت دې ور وسپاره ؟
شېرمحمد وخندل:
ـــهو.
ـــخه يې ويل ، د مرې د وړلو له پاره خه وخت راځي ؟
ـــخدای خبر! ژر.
ښځې برستن ليرې کړه ، ورو يې وويل:
ـــ زه به ډوډۍ درته راوړم.
د سړي رنګ والوت:
ـــنه! وږی نه يم.
ـــزويه! الوګان تيار دي ، په تناره کې به يې تيټ کم ، ژر تودېږي.
شېرمحمد وخندل:
ـــموړ يم ، زړه ته مې نه کېږي ، د مړي خپلوان ښه خلک وو ، ويې نازولم ، سهار يې په پاستي کې لږ کوچ هم راته ونغاړل ، ويل يې چې سترې لاره ده ، وږی به شې.
ښځه ولاړه شوه.
د شېرمحمد تندی تريو شو:
ـــوږی نه يم.
ښځې يوه زړه برستنه پر توشکه هواره کړه.
شېرمحمد اوږد وغزېد ، خراغ ته يې ور پوکړل ، ورو يې وويل:
ـــادې! سهار وختي يو چېرې ځم.
د ښځې حيرانه غږ يې واورېد:
ـــچېرته ؟
سړي وخندل:
ـــيو پخوانی ملګری مې وليد ، د مالونو سوداګر دی ، له هزاره جاته غواوې او پسونه راولي ، ويل يې چې دا ځل د ډېرو مالونو د راوستلو نيت لرم ، راسره لاړ شه ، ښه مزدوري به درکم.
ښځې په خواره خوله وويل:
ـــوی زويه! وخت خراب دی ، همدا کاريز کنې دې ښه دی ، وچه ، لنده رارسيږي.
شېرمحمد وخندل:
ـــزړه مه خوره ، درې ، خلور ورځې وروسته بېرته راځم.
د ښځې خوبولی غږ يې واورېد:
ـــخدای دې له سختيو وساته.
شېرمحمد پر اړخ راواووښت ، ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــادې! په کور کې څو روپۍ دي ؟
غوږ یې ونیو ، خرهارۍ اورېدل کېده.
پاو ووت ، سرې د کوټې له کونجه برستن ورواخیسته ، ورو یې دروازه خلاصه کړه ، دباندې سوړ باد چلېده ،
دالان ته لاړ ، د تناره سر لوڅ و ، لاندې انګار سره رڼا کوله ، تورپیکۍ تناره ته پښې ورغځولې وې.
شېرمحمد برستنه په غولي کېښوده ، ورو یې وویل:
ـــهرات ته تګ پیسې غواړي.
د نجلۍ سترۍ غږ یې واورېد:
ـــیو بنګړی به خرڅ کو.
شېرمحمد په بیړه له دالانه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۰)

یودم چیغه شوه:
__بلا!
درب شو ، ور له دېوال سره ولګېد ، کوته سړې هوا ونیوله.
شېرمحمد لاس په غولي وتپاوه ، لاسي بټۍ په ګوتو ورغله ، رڼا شوه ، د کوټې دروازه خلاصه وه ، باز محمد غلی په کونج کې ناست و ، سترګې یې رډې راختلې وې.
شېرمحمد په خوبولي غږ وویل:
__څه خبره ده ؟
یودم یې زړه ولړزېد.
د اورلګېد دانه بله شوه ، څراغ ولګېد ، زړې ښځې په وارخطایي وویل:
__څه ټکه را پرېوته ؟
د هلک ژبه بنده شوه:
__به ، به ، بلا!
چیغه یې کړه!
__په دالان کې بلا ده.
شېرمحمد په بیړه ولاړ شو ، د کوټې ور یې پورې کړ ، په خشکه یې وویل:
__لوی سړی یې! بلا له کومه شوه!
ښځې وویل:
__دا نیمه شپه ګوره! په دالان کې دې څه کول ؟
__تږی وم ، له کړې مې اوبه را اخیستې.
شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:
__ماغزه مې مه راخوره ، ویده شه!
هلک په وېره وویل:
__لالا! په کوران که درواغ درته وایم ، په دالان کې بلا ده ، پښه مې ورسره ولګېده ، ژګیروی یې شو.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
__ورور دې ستړی دی ، له خوبه یې مه باسه.
__ادې! بلا ده.
شېرمحمد چیغه کړه!
__چوپ!
هلک په برستن کې ننوت.
ښځې څراغ ته ور پو کړل.
ښه شېبه ووته ، بازمحمد ورو وویل:
__ادې! تږی یم.
څراغ ولګېد.
شېرمحمد په بیړه ور وکتل ، ښځې تکری په ویښتو ورکش کړ ، ولاړه شوه.
شېرمحمد کېناست ، وارخطا یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــاوبه زه ورته راوړم.
ولاړ شو ، د ښځې له لاسه يې څراغ ور واخيست ، له کوټې ووت.
تورپيکۍ پرته وه ، د څراغ ژېړه رڼا يې له خيرني بړستني په راوتلې سپين مخ لګېدله ، سترګې يې پټې وې.
شېرمحمد ګړی کوږ کړ ، پلاستيکي بدنۍ تر نيمايي له اوبو ډکه شوه ، ولاړ شو ، زره يې تر خولې راووت.
زړه ښځه د دالان په وره کې ولاړه وه ، سترګې يې رډې راختلې وې ، نجلۍ ته يې کتل...يودم يې له خولې ځګونه راووتل ، ړنګه شوه ، سر يې د وره له چوکاټ سره ولګېد.
شېرمحمد منډه ور واخيسته ، غبرګ لاسونه يې ترې تاو کړل. تورپيکۍ چيغه کړه ، کېناسته ، په بيړه يې ځادر ته لاس ور وغځاوه.
شېرمحمد زړه ښځه په غېږ کې واخيسته ، ورو يې وويل:
ـــڅراغ درسره راواخله.
تورپيکۍ په حيرانۍ ورته کتل...
سړی له دالانه ووت. نجلۍ څراغ پسې واخيست.
شېرمحمد خپله مور په توشکه پرېيسته ، هلک دېوال ته ولاړ و ، په راوتليو رډو سترګو يې په ګونځې ګونځې ځادر کې پيچلې نجلۍ ته کتل...
د ښځې خرهارۍ شو ، چيغه يې کړه ، لاس يې په شدت له دېوال سره ولګېد.
شېرمحمد په بيړه تر دواړو متو ونيوله. وېې ويل:
ـــپښې يې ټينګې ونيسه!
تورپيکۍ د ښځې په دواړو پښو لاسونه کېښودل. ښځه يوه شېبه پورته پورته غورځېده ، وروسته ارامه پرېوته.
تورپيکۍ په وارخطايي وويل:
ـــپيريان يې دي ؟
کوم ځواب يې وانهورېد.
د نجلۍ شونډې وخوځېدې:
ـــتندی يې وينې دی.
شېرمحمد څراغ ور نږدې کړ ، ورو يې وويل:
ـــ صندوق وګوره ، يوه ټوټه پيدا که!
تورپيکۍ لرګين صندوق ته ور وښوېده ، دړه يې پورته کړه ، بازمحمد په منډه ورغی ، نجلۍ يې په خنګ ووهله ، هغې پر غولي لاس کېښود.
هلک په بيړه يوه ټوټه ور پورته کړه ، شېرمحمد ته يې ونيوله ، سړي په خشکه وويل:
ـــدا خو پرتوګ دی.
تورپيکۍ په صندوق کې زړې جامې سره وتوشپلې ، يو لوی دسمال يې راواخيست ، د دسمال يوې خنډې ته غوټه ور لوېدلې وه ، خلاصه يې کړه ، څو چړمولې شلګون نوټونه لاندې ولوېدل. دسمال يې سړي ته ونيو ، له غولي يې نوټونه ور پورته کړل.
بازمحمد لاس ور وغځاوه ، نوټونه يې د نجلۍ له ګوتو ويستل ، په صندوق کې يې واچول.
سړي د خپلې مور تر تندي دسمال تاو کړ ، شا ته يې غوټه ور واچوله ، غلی کېناست.
تور پيکۍ وره ته نږدې ، خړ دېوال ته ولې ولګول ، هلک هم پر صندوق سر ايښی و ، نجلۍ ته يې په کرکه کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه شېبه ووته ، هلک په ناستو وېده و ، نجلۍ غولي ته کتل ، سړي هم خپلې مور ته وچې سترګې نيولې وې.
وخت ووت ، چرګانو نارې وهلې ، ملا اذان وکړ.
تورپيکۍ ورو ولاړه شوه ، لاسي بټۍ يې له غولي ورپورته کړه ، له کوټې ووته..
پاو ووت ، د ښځې زګيروی شو ، سترګې يې رڼې کړې ، شېرمحمد ته يې وکتل ، مخ يې دېوال ته ور وګرځاوه.
سړي وويل:
ـــادې! ته سمه نه يې پوه شوې.
ښځې پزه پورته کش کړه ، غريو واخيسته.
د سړي شونډې وخوځېدې:
ـــزه به ټوله کيسه درته وکم.
ښځې په نيولې غږ وويل:
ـــدا مرداره دې له کومه کړه ؟
ويې ژړل ، ديوال ته ور نږدې شوه.
د شېرمحمد تندی تريو شو:
ـــخبره خو واوره!
ښځې ژړل...
سړی غلی و.
ښځې په ژړا کې وويل:
ــ پزه دې را پرې کړه!
د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:
ـــتورپيکۍ نوميږي.
ښځه په خبره کې ور ولوېده:
ـــزار (زهر) دې تر خوله سه ، شرميږي نه ، نوم يې هم اخلی.
سړي چيغه کړه:
ـــدا دهغه مړي خور ده ، ورور يې تربرونو ور وژلی ، دې هم ځان سيند ته واچاوه ، له اوبو مې راويسته ، بله چاره نه وه ، دا بايد تر هراته ورسوم ، هلته يې خور اوسيږي. پوه شوې!!!
ښځې خپل سر ته لاس ور ووړ ، په نيولې غږ يې وويل:
ــ د خلکو خولې به ښنګه بندې کړې ، ځوانه نجلۍ دې کورته راوستې ، کوم يوه ته به لووې (قسمونه) خورې چې راتښتولې دې نه ده.
شېرمحمد غولي ته کتل.
ښځې وويل:
ـــهمدا اوس يې له کوره وباسه!
سړي چيغه کړه!
ـــچېرته لاړه شي!
ـــبلا مې ورپسې ، موږ خو يې ذمه نه ده اخيستې.
شېرمحمد وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــګوره ادي! له خدايه ډار په کاردی! اوس خو رڼا شوه ، نه يې له کوره ايستی شم او نه هم چېرته ورسره تلی شم ، نن ورځ به ورته وګورو ، که خدای کول ، سبا به يې د ملا تر اذان مخکې له کوره وباسم ، تر هراته به ورسره لاړ شم ، ثواب دی ، څوک خبرېږي ؟

ښځه په خبره کې ور ولوېده:

ــولې! له لوټې خو نه ده پيدا! پلارګنی لري ، ته يې بدي کولای شې ؟

ــهغوی فکر کوي چې مړه ده ، نه خبرېږي.

ښځه ورور ورو سونګېدله...

بازمحمد وټوخل.

شېرمحمد وويل:

ــوه هلکه! پام چې چا ته دې تر خولې ونه وځي!

هلک وارخطا سترګې ور واړولې.

شېرمحمد چوترې ته لاړ ، رڼا وه ، په اسمان کې سرخي ښکارېده. سړي په يخو اوبو اودس وکړ ، بېرته کوټې ته ننوت.

ښه شېبه ووته ، د لمر ژېړې ، ښېښکه وړانګې د پردې پر پاسنۍ برخه لګېدلې. زړه ښځه هماغسې پرته وه ، سړی په بړستن کې ناست و ، هلک هم لرګين صندوق ته ولې لګولې ول ، غولې ته يې کتل...

د وره کړپ شو ، باز محمد ورته وکتل ، تورپيکۍ ګليمي دسترخوان هوار کړ ، پيالې وکړنګېدې ، سړي په بيړه له سره بړستن ليرې کړه ، پر دسترخوان څو پاستې ، پيالې او توره چايجوشه ايښې ول.

تورپيکۍ په رېږدېدلې غږ وويل:

ــبوره مې پيدا نه کړه!

ښځې ور وکتل ، چيغه يې کړه:

ــووزه بېشرمې نجلۍ ، په کور هم راکېده شوې!

تورپيکۍ وژړل ، په منډه له کوټې ووته.

ښځې بېرته مخ دېوال ته ور وګرځاوه.

شېرمحمد ورو وويل:

ــبوره را واخله.

باز محمد له تاخچې زنګنه قوطۍ ور واخيسته ، پر دسترخوان يې کېښوده ، بېرته په خپل ځای کېناست.

سړي پاستې ته لاس ور وغځاوه ، تود و ، يو سوځيدلی ځای هم نه پکې ليدل کېده.

وخت ووت ، په دسترخوان درې پيالې ايښې وې ، يواځې په يوې کې د چايو شمه ښکارېدله.

شېرمحمد ولاړشو ، دالان ته لاړ. هرڅه منظم وو ، غابونه پرېمينځل شوي ول ، پلاستيکي فرش جارو ښکارېده ، په تناره کې اور بل و.

شېرمحمد د دالانه په وره کې په جګو پښو کېناست ، تورپيکۍ ته يې وکتل ، پزه يې د تناره په اېرو توره وه ، ورو يې وويل:

ــلمر راوخوت ، نن تګ نه کېږي.

نجلۍ غلې دېوال ته ناسته وه.

شېرمحمد سوړ اسويلی ويست.

نجلۍ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــتاسو ته مې غم جوړ کړ.
شېرمحمد له دالانه ووت ، کوټې ته لاړ ، باز محمد نه و ، مور یې هماغسې پرته وه.
سرې کېناست ، پیاله یې له چایو ډکه کړه ، ورو یې وویل:
ـــادې! ضد مه کوه ، چای وخوره!
ښځې حرکت ونه کړ.
د کوټې دروازه خلاصه شوه ، بازمحمد په وره کې ودرېد ، په سترې ساه یې وویل:
ـــلالا! ګلمیر خبر دی.
د سړي زړه ولړزېد ، زړه ښځه په ځای کې کېناسته ، سترګې یې رډې راختلې وې.
شېرمحمد وویل:
ـــله کومه ؟
ـــویل یې چې کوچیني ورور یې د شپې بولې کړې وې ، سهار یې مور توشکه بام ته خېژوله چې زموږ په سرای کې یې نجلۍ لیدلې وه.
زړې ښځې په غریو کې وویل:
ـــاوس مو مخ تور شو.
د باز محمد شونډې وخوځېدې:
ـــګلمیر پوښتنه کوله چې هغه نجلۍ څوک ده ؟
شېرمحمد وویل:
ـــتا څه ځواب ورکړ ؟
ـــهیڅ! منډه مې راواخیسته.
زړه ښځه اوړېده وغزېده ، سونګی یې شو ، برستن یې پر سر ور کش کړه.
دروازه وټکېده ، د شېرمحمد رنګ والوت ، هلک له کوټې ووت ، سړی اورسۍ ته ور نږدې شو ، د انګړ دروازه نیمکښه وه ، باز محمد په دروازه کې ودرېد ، بیا یې د کوټې خواته منډه راواخیسته ، ویې ویل:
ـــد ګلمیر وړه خور ده ، وایي چې یو اورلګیت پور راکه!
د انګړ د دروازې غنجا شوه ، شېرمحمد په بیړه له ورسۍ ور وکتل ، وړه نجلۍ په انګړ کې ولاړه وه ، ببر ، سره نښتي ژیړ وېښته یې ول ، شاوخوایې سترګې اړولې.
سړي د اورسۍ پله خلاصه کړه ، سر یې د باندې ویست ، زوروه چیغه یې تر خولې راووته:
ـــووزه له کوره!
نجلۍ په بیړه مخ واړاوه ، منډه یې کړه ، تندی یې ددروازې له پلې سره ولګېد ، شا په تخته ولوېده ، په ژړا له انګړه ووته.
شېرمحمد په غوسه وویل:
ـــد سپي لور یې د جاسوسۍ له پاره رالیږلې وه.
د ښځې ژړغونی غږ یې واورېد:
ـــخپله لمن مو په خپله په سر راواړوله.
شېرمحمد چیغه کړه!
ـــبس که نور! اوس څه وکم ، ځان ووژنم که دا!
ښځې ژړل ، باز محمد لړزې اخیستی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرمحمد په خشکه وویل:

ــولي داسې راته ولاړ یې ، سره غرمه دې کړه ، بلا وهلی یې ، غوا له لوړې مړه شوه.

هلک په بېړه له کوټې ووت.

سړی په خپل ځای کېناست ، سر یې پر زنګنو ولګاوه.

ښځینه غږ یې واورېد:

ــد بازمامد مورې!

زړه ښځه په بیړه کېناسته ، ټکری یې په سر سم کړ ، په منډه د باندې ووته.

شېرمحمد ورسی ته ورنږدې شو ، په انګړ کې چاغې ښځې د وړې نجلۍ لاس نیولی و.

د شېرمحمد مور ورمخته شوه ، چاغې ښځې په ګیله من انداز وویل:

ــد خدای پار دی ، دا نجلۍ نو د وهلو ده ؟

د شېرمحمد مور په خواره خوله وویل:

ــد ګل میر مورې! خدایکه یې لاس ور وړی وي.

چاغې ښځې د وړې نجلۍ پر تندي لاس کېښود:

ــوی ترورې! دا نجلۍ خو دورواغ نه وایي ، تندي ته یې وګوره ، خومره پړسیدلی دی.

زړه ښځه ور مخته شوه ، نجلۍ یې پر تندي ښکل کړه.

چاغې ښځې یودم وخندل:

ــهغه نجلۍ ښوک ده ؟

زړې ښځې په بیړه وویل:

ــکومه نجلۍ ؟

ــوی ترورې! ځان ولې ناکاره اچوې ، په خپله مې له بامه ولیده ، تکه سپینه ، نری نجلۍ وه ، په چوتره کې یې پیالې پریوللې.

زړه ښځه وارخطا شوه:

ــهغه ، هغه

شېرمحمد په منډه له کوټې ووت ، په چوتره کې ودرېد ، چیغه یې کړه!

ــته یې څه کوې ؟

چاغی ښځې په خپل مخ ټکری ورکش کړ ، په وېرېدلي غږ یې وویل:

ــوی وروره! پوښتنه خو بد کار نه دی.

شېرمحمد چیغه کړه!

ــپه تا پورې اړه نه لري ، ووځه له کوره!

ښځې وړه نجلۍ له لاسه ونیوله ، په منډه له دروازې ووته.

زړه ښځه د چوترې پر ژۍ کېناسته ، سر یې وځړېد ، یو دم یې وژړل.

شېرمحمد ورمیږ کوږ کړ. تورپیکی د دالان په وره کې ولاړه وه ، ځان یې په ځادر کې پیچلی و ، وارخطا ښکارېده.

شېرمحمد د انګړ دروازې ته وکتل ، دوه تنکي ځوانان په کوڅه کې ولاړول ، نجلۍ ته یې وچې سترګې نیولې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرمحمد تر چوترې کښېنه شو ، ځوانانو منډه واخيسته ، سرې ورغی ، دروازه يې پورې کړه. نيغ کوټې ته لاړ ، شېبه وروسته بېرته راووت ، د دالان خوا ته يې ګام واخيست ، زرې ښځې ورته وکتل ، يودم ولاړه شوه ، د سرې له ګوتو يې تور خيرن ټيکری ويست ، په غوسه يې وويل:

__دا زما ټيکری دی.

شېرمحمد يوه شېبه ولاړ و ، بيا د چوترې پر ژۍ کېناست ، ورو يې وويل:

__ادې! تر اوسه کومې نجلۍ زما صفت درته کړی دی ؟

زرې ښځې په حيرانۍ ورته وکتل.

د سرې سر وځړېد:

__ته ووايه! دا نجلۍ به ولې په ما پسې راتله ؟

ښځه غلې وه.

شېرمحمد سوړ اسويلی ويست ، ورو يې وويل:

تر دېرشو اوښتی يم ، خو تر اوسه يوې نجلۍ هم نه دي راته خندلي ، که خندا هم ورغلې وې ، زما په پزه پورې يې خندلي دي ، ان تا به هم تر اوسه له زړه نه يم ښکل کړی. ته ووايه! کوم رنګ ، کوم کمال ، کوم مال ، کوم دولت ، دا نجلۍ به ولې په ما پسې راتله ؟

شېرمحمد غلی شو ، ترخه موسکا يې پر خړو شونډو وغځېده ، ورو يې وويل:

دا نه چې زه زړه نه لرم ، خوک مې نه خوښيږي ، خو زه په خپله هم کومې نجلۍ ته نه شم کتلای ، فکر رالويږي چې ټوله دنيا راپورې خاندي ، ان په وړکتوب کې به مېږو او اوزو هم راپورې خندل ، له ما به يې بد راتلل ، ليرې به رانه ګرځېدې ، اوس هم په کلي کې يواځې ټوکو ته جوړ يم ، که په جومات کې د بدرنګۍ خبره رامېنځته شي ، ما مثال ورکوي ، ان په انسانانو کې مې نه شميري ، نو دا نجلۍ به ولې راپسې راتله ؟ ته ووايه! په يوه شپه کې بيا بل نارينه ورباندې ورور شو او راسره جوړه شوه.

د انګړ دروازه وټکېده ، شېرمحمد ولاړ شو ، د ښځې په سترګو کې اوښکې راټولې وې. نجلۍ د دالان په وره کې ناسته وه ، ژړل يې!

سرې دروازه خلاصه کړه ، زړه يې ولړزېد ، درې تنه ولاړ ول.

شېرمحمد شاته وکتل ، زرې ښځې ته يې اشاره وکړه ، هغه په کوټه ننوته.

شېرمحمد په لوړ غږ وويل:

__راځئ!

بوډا تر مخ و ، لکړه يې لګوله ، دوو نورو له عمره پخو سړو ټيټ سرونه نيولي ول.

بوډا چوترې ته ودرېد ، شېرمحمد تر وليو ونيو ، سرې پر چوتره وخوت. په رېږديدلي غږ يې وويل:

__شېرمامده زويه ، دا ځای ښه دی ، پيتاوی لري.

شېرمحمد په منډه له کوټې دوه بالښته راويستل ، بوډا لکړه ديوال ته ودروله ، بالښت ته کېناست ، دوو نورو کليوالو مخامخ پلتۍ ووهلې.

شېرمحمد په ولاړو وويل:

__څه رنګه چای ، تور که شين ؟

بوډا وټوخل ، په رېږديدلي غږ يې وويل:

__همدا اوس له چايو را ولاړ شوم ، خوله مې لا توده ده ، کېنه زويه! يو څو خبرې به سره وکو.

شېرمحمد پر هوار پلاستيکي فرش کېناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول غلي ول.
بوډا وخندل ، په خندا کې ټوخي واخيست ، ورو يې وويل:
ـــ په جومات کې مې سبق (تلاوت) وايه چې غلام مامد راغی ، ويل يې چې کډې يې له بامه کومه نجلۍ ليدلې وه.
د شېرمحمد سر وځړېد.
بوډا په رېږديدلي غږ وويل:
ـــ زويه! دا رښتيا ده ؟
شېرمحمد ځمکې ته کتل...
مخامخ ناست ډنګر سړي وويل:
ـــ د بازمير زوی هم همدا خبره کوله ، ويل يې چې د انګړ له خلاصې دروازې يې کومه پېغله ليدلې وه. نښه يې دا چې خادر يې اغوستی و.
شېرمحمد په غوسه ور وکتل.
بوډا وويل:
ـــ زويه! دا کوچينی کلی دی ، ټول خپل سره پراته يو ، يو بل پېژنو ، د يوبل کورونه را مالوم دي ، پردی سړی له ليرې راکې ښکاري. دا نجلۍ څوک ده او دلته څه کوي.؟
د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:
ـــ دا د هغه مرې خور ده چې له کارېزه مو راويست.
د کليوال سترګې رډې راوختې.
بوډا په بيړه وويل:
ـــ نو دلته څه کوي ؟
ـــ زه هلته ورغلی وم.
کليوالو په حيرانۍ ورته کتل...
بوډا وويل:
ـــ تا هلته څه کول ؟ کور دې يې له کومه پيدا کړ ؟
د شېرمحمد سر وځړېد:
ـــ کيسه اوږده ده ، ټولې خبرې نه شم درته کولی ، دومره درته وايم چې تره يې د هغې ورور ور وژلی ، نجلۍ هم ځان سيند ته واچاوه ، له اوبو مې راويسته ، قول مې ورسره وکړ چې تر هراته به يې رسوم ، هلته يې خور واده ده.
شېرمحمد غلی شو ، کليوالو وازې خولې نيولې وې.
بوډا په تريو تندي وويل:
ـــ ښه دې نه دي کړي ، کلي ته دې بدې راوړه.
شېرمحمد غلی و.
يوه کليوال وويل:
ـــ اوس هم ناوخته نه دی ، احوال به ور وليږو ، ورته وبه وايو چې ته نه وې خبر ، نجلۍ په پټه درپسې راغلې وه.
شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــوژني يې.
هماغه سړي وويل:
ــدا دهغوی کار دی. سپکه يې ور اړولې ، بايد چې ويې وژني.
شېرمحمد ځمکې ته کتل.
بوډا وويل:
ــنظام الدين په حقه دی ، وړه خبره نه ده ، ويني به تويې شي.
شېرمحمد غلی و.
بل کليوال وويل:
ــارام کلی دی ، بدي مه ورته راوړه!
شېرمحمد په بيړه سر پورته کړ ، په غوسه يې وويل:
ــبدي ته يې زه ولاړ يم ، که مرم ، نوزه به مرم ، تاسو يې له غمه خلاص ياست.
بوډا لکړې ته لاس ور وغځاوه ، په زحمت ولاړ شو ، په رپېږديدلي غږ يې وويل:
ــموږ غاړې دربانديې خلاصې کړې ، نور دې خپله خوښه ، خو يوه خبره مې واوره ، دا خلک اخر خبرېږي ، بيا به اوبه له ورخه تېرې وي.
شېرمحمد غلی و.
کليوال له انګړه ووتل.
زړه ښځه راغله ، په چوتره کې کېناسته ، په چيغو چيغو يې وژړل.
شېرمحمد ځوړند سر ناست و.
تورپيکی له دالانه راووته ، ژړل يې ، کوټې ته لاړه.
باز محمد له اوبو ډک سطل غواته کېښود.، سرې ور وکتل ، ورو يې وويل:
ــزما پتکی راواخله.
هلک کوټې ته لاړ ، يودم يې چيغه کړه!
ــلالا!
شېرمحمد په منډه ورغی ، نجلۍ پر ترلې بستره ناسته وه ، سترګې يې پټې وې ، د ښکارې تپک توره خوله يې ، خپلې سپينې زنې ته نيولې وه.
سړي پرې ور توپ کړل ، درز شو ، کوټه تور لوګي ونيوله.
شېرمحمد ورو نجلۍ ته وکتل ، هغه پرته وه ، يوه خوا مخ يې تک تور ښکارېده.
سړي په بيړه د هغې پرسر ګوټي وتپولې ، وينه نه وه ، د سوځېدلو ويښتو بوی ته.
زړه ښځه پر نجلۍ ور پرېوته ، پر اړخ يې راواړوله ، د هغې په تورو پيچلو ويښتو کې يې ګوتې ننه ايستې ، نجلۍ سترګې رڼې کړې ، وارخطا يې يوې بلې خواته وکتل ، يودم يې کوکه کړه ، په چيغو چيغو يې وژړل.
ښځې د هغې سر پر خپل ټټر پورې ونيو.
انګړ ته دوه کليوال ور ننوتل ، د يوه په لاس کې ببلچه وه. شېرمحمد له ورسۍ سر ور ويست ، ويې ويل:
ــله بازمامده خطايي تک وشو.
يوه کليوال ور غږ کړ:
ــ ثوک خو به ژوبل نه وي.
ــنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه له انګړه ووتل.
شېرمحمد خپل ورور ته وکتل ، هغه لړزېده.
سړي وويل:
__د انګړ دروازه و تړه.
هلک له کوټې ووت.
شېرمحمد غولي ته وکتل ، پلاستيکي فرش ورو لوټو نيولی و. چت ته يې سترګې ور واړولې ، له توټې ترلې مسطح يوه لويشت سوری وه.
تورپيکۍ خپل تندی د ښځې پر ټټر ايښی و ، په چيغو چيغو يې ژړل....
ښه شېبه ووته ، نجلۍ په ژړا کې وويل:
__زه ځم.
ټول غلي ول.
تورپيکۍ ولاړه شوه ، خړ څادر يې په غاړه کې پروت و.
شېرمحمد وويل:
__ته به هېچيرې هم نه ځې.
نجلۍ له کوټې ووته ، شېرمحمد پسې ولاړ شو ، په چوتره کې يې مخې ته ودرېد ، ورو يې وويل:
__لېونتوب مه کوه.
څنګ ته يې وکتل ، چاغه ښځه د انګړ تر دېوال ور هاخوا ، پر بام ولاړه وه.
شېرمحمد ، نجلۍ تر مټ ونيوله ، دواړه کوټې ته لاړل.
تورپيکې د دېوال کونج ته کېناسته ، سر يې وځړېد ، په چيغو چيغو يې وژړل...
سړی پر ترلې بستر ه کېناست ، د زړې ښځې په سترګو کې اوښکې راټولې وې.
تورپيکۍ په ژړا کې وويل:
__تاسو ته مې غم راووړ.
ښځه غلې وه.
شېرمحمد وويل:
__اوس په دې خبرو پسې مه ګرځه! سبا به ځو.
ښځه د باندې ووته ، شېبه وروسته د نجلۍ په لوخو اوړو تور ، خيرن ټکرۍ ولوېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۱)

سهار وختي و ، د ولسوالی په بازار کې د سړک دواړو غاړو ته خړ دوکانونه ولاړ ول ، د کورونو غوندې لرګينې دروازې يې لرلې ، دروازې پورې وې ، يواځې يوځای په چنګکونو پورې غوښن ورنونه راځړېدل ، څو ګامه ليرې څلور__ پينځه خيرن سپي پراته ول ، سرو ځړېدلو غوښو ته يې مرې سترګې نيولې وې.

شېرمحمد د سړک پر غاړه ولاړ و ، ليرې په يوه موټر پسې سپېرې دوړې روانې وې ، دوړې د بازار خواته راتلې ، شېبه وروسته د سړي تر څنګ په خاورو لړلی سراچه موټر ودرېد. موټروان د څنګ ښېښنه کښته کړه ، ورو يې وويل:

__ښار ته ځې ؟

شېرمحمد ور وکتل ، د موټر د مخې سيټ خالي و ، شا ته درې تنه ناست ول.

شېرمحمد وويل:

__له ما سره سياه سره ده.

__موټروان وخندل:

__وروره! د مخې په سيټ کې دوه تنه کېنوو.

__نه! ځای تنګ دی.

د شا دروازه خلاصه شوه ، له موټره دوه تنکي ځوانان را کښته شول ، يوه يې وويل:

__موږ به مخته لاړ شو.

شېرمحمد شاته وکتل ، توريېکی خړ دېوال ته ناسته وه ، په تور خيرن ټکری کې يې ځان تاو کړې و ، پلاستيکي چوټې (څپلکې) يې په پښو وې.

شېرمحمد ور غږ کړ ، نجلۍ راغله ، لومړی شېرمحمد موټر ته ننوت ، بيا نجلۍ کېناسته.

موټر يو پاو په خامه لاره مزل وکړ ، نجلۍ په دروازې پورې نښتې وه ، کله کله به موټر جمپ وخوړ ، ورون به يې د سړي له ورانه سره ولګېد.

موټر پاخه سړک ته وخوت ، په هواره کې د دواړو تر مينځ څلور ګوتې فاصله وه.

له نيم ساعت مزل وروسته د غزني ښار ته ورسېدل. نېغ زرګری ته لاړل او د سرو زرو يو بنګړی يې خرڅ کړ.

د کندهار تر اډې يې پلی مزل وکړ ، په اډه کې لوی__ واړه موټر ولاړ وو ، خلک يوې بلې خواته ګرځېدل ، يوه موټروان چيغې وهلې.

__کندار ، کندار...

شېرمحمد ورمخته شو. له موټروانه يې د هرات د موټرو پوښتنه وکړه ، د موټروان نظر دا و چې هرات ته مستقيما موټر نه ځي ، دوی دې اول کندهار ته لاړ شي او هلته دې د هرات موټر ته ور وخېژي.

موټروان ناري کړې!

__کندار ، کندار....

يو چا وټوخل ، شېرمحمد ور وکتل ، د تخت پر سر ناست بوډا سترګه ورته ټينګه کړه. دی ورغی ، بوډا وويل:

__پيسې دې دېرې دي ؟

شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل.

سړي پياله له چايو ور ډکه کړه ، د لاس ګری ته يې وکتل ، ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــاوو بجو ته له کابله بسونه رارسیږي ، سیده هرات ته ځي ، هم یې کرایه کمه ده او هم یې سیټونه هوسا دي.
بودا په پلاستیکي خیرن غاب کې د اېښې دوډۍ ځنډه ور پرې کړه ، ورو یې وویل:
ـــزه هم هرات ته ځم. سره ملګري به یو.
شېرمحمد نجلۍ ته اشاره وکړه ، دواړه د تخت پر سر ، کونج ته کېناستل.
شېرمحمد وویل:
ـــوږې یې ؟
کوم ځواب یې وانهورېد.
سړي سر هسک کړ ، تورپیکۍ د لرګین تخت تر څنګ تورو بوټناکه اوبو ته کتل.
شېرمحمد وویل:
ـــوخت ډېر دی ، چای به راوغواړو.
نجلۍ ټکان وخوړ:
ـــڅه ؟
ـــله بیګا راهیسې مو څه نه دي خوړلي ، چای به راوغواړو.
نجلۍ د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
شېرمحمد یوه واړه هلک ته اشاره وکړه ، هلک ورغی ، په لوړ غږ یې وویل:
ـــکباب ، قابلي ، کړايي ، څه شی درته راوړم ؟
سړي چای او وچه ډوډۍ وغوښتل.
هلک له هماغه ځایه ناره کړه!
ـــدوه چایه!
شېرمحمد د تخت په څنډه کې د لرګي ولاړي تمبې ته ور وښوېد. ملا یې پرې ولګوله ، تر څنګ یې تورپیکۍ ته وکتل ، یوه خوا غاړه یې ښکاریدله ، غوږ یې سور و ، د غوږ د پاسنۍ برخې د پېچلو ویښتو څوکې یې سوځېدلې وې.
شېرمحمد مخ واړاوه ، مخامخ د تخت پر ژۍ یو ځوان ناست و ، تر غاړې یې برګ دسمال تاو و ، نجلۍ ته یې وچې سترګې نیولې وې.
شېرمحمد ، تورپیکۍ ته وکتل ، ورو یې وویل:
ـــټکری دې سم که!
نجلۍ په بیړه غاړه پټه کړه ، شېرمحمد ته یې شنې سترګې ور واړولې ، غلې کېناسته.
هلک پر غولي دوه واړه ګیلاسونه کېښودل ، بیا یې په منده غبرګې چاینکې او په پلاستیکي غاب کې وچه ډوډۍ راوړه.
شېرمحمد دواړه ګیلاسونه له چایو ډک کړل ، ویې ویل:
ـــد خدای فضل دربانديې وشو. مړه وې.
نجلۍ ګېلاس له ځمکې ور پورته کړ ، شونډې یې وخوځېدې:
ـــتاته مې بدې پرېښوده.
شېرمحمد وخندل:
ـــبدی ته پلمه نه پیداکیږي ، ما خو نه یې راتښتولې ، زه خو دې یواځې تر هراته رسوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تورپیکۍ سر وخوړېد.
د یوه هلک ږغ یې واورېد:
__ژاولې اخلې ؟
شېرمحمد مخ ور واړاوه ، ډنګر هلک په لاس کې ژاولې نیولې وې.
شېرمحمد وویل:
__ژاولې درته واخلم.
تورپیکۍ سر پورته کړ ، نرۍ موسکا یې په ډکو شونډو تېره شوه ، بېرته یې سر وخوړېد:
شېرمحمد وخندل:
__احسان نه دربانده اچوم ، خپلې پیسې دې دي.
تورپیکۍ څه ونه ویل ، شېرمحمد ، هلک ته د لسو روپو نوټ ونیو ، یو پاکټ ژاولې یې نجلۍ ته نږدې پر غولي کېښودې.
نجلۍ لاس ور وغځاوه ، پاکټ یې په موټ کې ټینګ ونیو.
شېرمحمد وویل:
__د خور کور دې د هرات په کوم ځای کې دی ؟
تورپیکۍ ورته وکتل:
__نه پوهېږم.
سړي په حیرانۍ وویل:
__نوله کومه به یې پیدا کو ؟
نجلۍ وویل:
__تېرکال مې خور راغلې وه ، ویل یې چې کور ته نږدې یې څو هسک منارونه دي.
د بوډا غږ یې واورېد:
__ها منارونه ټولو ته مالوم دي ، له لیرې ښکاري.
شېرمحمد ور وکتل ، بوډا په وړه کتابچه کې څه لیکل.
تورپیکۍ په ټیټ غږ وویل:
__ته هرات ته تللی یې ؟
__نه.
دواړه غلي شول.
بوډا په بیړه بوټونه په پښو کړل ، په زوټه (زوره) یې وویل:
__بس راغی.
شېرمحمد د هوټل شاګرد ته پیسې ورکړې ، دواړه له تخته کښته شول. بس پر پاخه سړک ولاړ و. درې سره ور وختل ، موټر ډک و ، یواځې شاتنۍ اوږده څوکۍ تشه ښکارېدله. دوی شاتني سیټ ته ځانونه ور ورسول ، تورپیکۍ ښیښې ته ور وښوېده ، بیا شېرمحمد کېناست ، ورپسې بوډا ځای ونیو.
بس یوه شېبه ولاړ و ، وروسته یې حرکت وکړ.
شېرمحمد مخامخ وکتل ، بس د اوږده تنګ دهلېز غوندې و ، دواړو غاړو ته د ناستو مساپرو سرونه ځنګېدل ، له پټکو او سر تورو سرونو سره ، ځای ځای شنې چادرۍ او رنګه ټکري هم ښکارېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورپیکۍ تر ښېښې د باندې کتل ، بس لمر لوېدو خواته ګړندی روان و ، خړ کورونه ، شنه باغونه ، سپېرې پخځې او ځای ځای سوځېدلې ټانکرونه په تېزۍ سره تېرېدل...
وروسته سپېره دښته راغله ، کله کله به د اوښانو کتار تېر شو ، کوچیانې به چابکې ورسره روانې وې ، د ګڼو کمیسونو ګردې لمنې به یې خوځېدلې.
یو ساعت وروسته ، موټر په یوه خړ بازار کې ودرېد ، کلینر په لوړ غږ وویل چې د بس د ماشین د خولۍ تر پاکېدو پورې مساپر کولای شي چې هوا بدله کړي.
څو تنه له څوکیو پورته شول ، شېرمحمد توریپکۍ ته سترګې ور واړولې ، ورو یې وویل:
__ځو ؟
دواړه له موټره کښته شول. یو کوچینی بازار و ، دواړو غاړو ته یې خړ دوکانونه ښکارېدل ، کله کله به د موټرسایکل غرهاری شو.
شېرمحمد یوه دوکان ته ور وګرځېد ، څو مالټې یې په پلاستیکې خلطه کې واچولې ، راغی ، دواړه د یوه پلچک پر راوتلې هوار سیمیټ کېناستل. سرې یوه مالټه سپینه کړه. توریپکۍ ته یې وکتل ، د سپینې بڼکې غوندې ښکلې او نازکه ورته ښکاره شوه. هغې مخامخ اوږد غځیدلې غره ته کتل.
شېرمحمد وویل:
__دا د قره باغ د ولسوالۍ علاقه ده. غر ناور نومیږي. څوکې یې کال دوولس میاشتې سپینې وي.
له دې سره یې نجلۍ ته د مالټو کڅوړه ونیوله. توریپکۍ یوه مالټه ور واخیسته.
شېرمحمد وویل:
__په قره باغ کې کارېزونه ډېر دي. زه د مزدورۍ له پاره ورته راغلی یم. له ډېرو کارېزونو مې ختې را اېستلې دي.
توریپکۍ ته یې وکتل ، هغې مالټه خوړه. موټروان هارنونه وهل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۲)

هوټلي وويل:
__يواځې يوه تشه کوټه لرو ، يوولس سوه اوغانۍ کرايه دربانديې راځي.
شېرمحمد ، نجلۍ ته وکتل ، هغه غلي ولاړه وه ، مخامخ پر مېز ايښې لوی تلويزيون ته يې وچې سترګې نيولې وې. د تلويزيون پر پرده ځو نجونې ځرخېدلې...
هوټلي وويل:
__څه وايې ؟
شېرمحمد وارخطا شو:
__څه ؟
__کوټه نيسې ؟
__هو صيب!
هوټلي د ميز له سره قلم ور واخيست. ورو يې وويل:
__نوم دې ؟
شېرمحمد
__ولد ؟
__څه
__د پلار نوم ؟
__ګل محمد
__دا نجلۍ څه نوميږي ؟
د شېرمحمد تندي ګونځې پيدا کړې:
__څه يې کوې ؟
هوټلي وخندل:
__موږ بايد د هر مساپر نوم او ادرس وليکو ، پوليس يې رانه غواړي ، وايي چې د امنيت له پاره ښه دي.
شېرمحمد وويل:
__تورپيکۍ.
د پلار نوم ؟
__نه پوهيږم.
هوټلي په حيرانۍ ورته وکتل.
شېرمحمد وويل:
__د ښځو له پاره الايده (بيل) ځای نه لرئ؟
د هوټلي حيراني ډېره شوه ، ويې پوښتل:
__دا نجلۍ دې څه ده ؟
شېرمحمد وارخطا شو:
__هيڅ ، نه ، نه ، ښځه.
تورپيکۍ په بيړه مخ ور واړاوه ، د ګروپ په ژېړه رڼا کې يې بغور (اننګي) سره ول ، سر يې وځړېد.
هوټلي د مېز پر سر د ايښې تليفون ګوشۍ ورپورته کړه. ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــلاندې راشه!
شېرمحمد او نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل...
لنډ وخت ووت ، په توره دريشۍ کې له ونې ټيټ سړی پر زينو راکښته شو ، هوټلي د هغه غوږ ته خوله ور نږدې کړه ، نوي راغلي سړي شېرمحمد ته وکتل ، ورو يې وويل:
ــتذکره لرې ؟
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل...
سړي بله پوښتنه وکړه:
ــدا نجلۍ دې څه کيږي ؟
د شېرمحمد سترګې رډې راوختې ، تورپيکۍ يې تر مټ ونيوله ، دواړه د لويې ښېښه يي دروازې خواته روان شول.
سړي پسې غږ کړ!
ــهی! چېرې ځې ؟
شېرمحمد مخ ور وانه ړاوه ، ده هماغسې د تورپيکۍ مټ ټينګ نيولی و ، دواړه د کتار څوکيو تر مخې تېر شول.
هماغه سړي چيغه کړه!
ــودرېږه! نجلۍ دې راتښتولې ده!
شېرمحمد پښو ته زور ورکړ ، تورپيکۍ تېزه پسې روانه وه ، د خيرن ټکري پيڅکه يې د يوه مېز پر سر تېره شوه ، نمکدانۍ ورغړېده ، لاندې پر سپينو کاشيو ولګېده ، مالګه باد باد شوه.
دواړه تر ښېښه يي دروازې ووتل ، مخامخ يې پر عمومي سړک منډه ور واخيسته ، د يوه موټر له ټايرونو کرښنده اواز پورته شو ، ودرېد ، د ځنګ ښېښه ټيټه شوه ، يوه ځوان سر راويست ، په خشکه يې وويل:
ــهی ، لوده ، دهاتي.
شېرمحمد ور ونه کتل ، يواځې ارته سپږمې يې د سوځيدلې ربړ له بويه ډکې شوې. دواړه تر سړک پورې وتل.
په پياده رو کې يې منډه کړه ، شېرمحمد په بيړه شاته وکتل ، د بندو دوکانونو پر سرونو د ګروپونو ژېړې او سپينې رڼا وې ښکارېدلې ، ليرې د هوټل تر مخ په سپينه رڼا کې د تورې دريشۍ والا ولاړ و ، يو لاس يې غوږ ته نيولی و ، بل لاس يې خوځېده ، داسې لکه له چا سره چې په مبايل خبرې کوي.
شېرمحمد يوې کوڅې ته ور تاو شو ، نجلۍ وارخطا وه ، په سړي پسې يې ګړندي ګامونه اخيستل....
دواړو د کوڅې تر پايه په يوه ساه ځانونه ورسول ، پوخ سړک په مخه ورغی ، سړي د نجلۍ مټ پرېښود ، لنډ راتاو شول ، د موټر تېزه رڼا يې پر سترګو ولګېده ، ګامونه يې ورو کړل ، يو کوچينی موټر ، په چټکۍ تر څنګ تېر شو.
شېرمحمد سره ساه واخيسته ، دواړه د سړک پر غاړه غلي روان شول. چوپه چوپتيا وه ، دوی يواځې د خپلو بوټونو او څپلکو د تليو ټکا اورېدله ، کله کله به له ليرې د يوه موټر ژېړه رڼا د ترلو دوکانونو پر سپينو اهن چادرو ولګېده. نور داسې څه نه وو چې حرکت ولري.
ځای ځا ی به درې ، څلور منزله تاميرونه په مخه ورغلل ،په ځينو کې به د ګروپونو ژيړې او سپينې رڼاوې ښکارېدلې.
دوی ښه شېبه مزل وکړ ، وروسته تورپيکۍ ودرېده ، په نيولې غږ يې وويل:
ــچېرې ځو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شېرمحمد سر وخړېد.
نجلۍ تر پاخه لښتي توپ کړ ، د دوکان پر سیمیټي زینه کېناسته.
شېرمحمد یوه شېبه غلی و ، بیا ور مخته شو ، نجلۍ ته مخامخ ودرېد ، د هغې تکرۍ په غاړه کې پروت و ، تورو ویښتو یې د ګروپ ژېړې رڼا ته سره لمبه کوله.
شېرمحمد د نجلۍ تر څنګ کېناست ، ورو یې وویل:
ــزه نه وم ملامت ، هوټلي شکي شو ، له مجبورۍ مې د(ښځې) نوم واخیست.
تورپیکۍ په غریو کې وویل:
ــکاشکې له هغه سپین ږیري سره تللې وای ، څومره ټینګ شو ، ویل یې چې خپل کور یې دی. اوس به په دې نیمه شپه کې څه کوو؟
شېرمحمد غلی و.
له مخامخ کوڅې څو کوڅه ډب سپي راووتل ، مخکینی سپی ودرېد ، نورو سپیو هم پښه ونیوله ، یوه شېبه یې په پیاده رو کې ناستو بنیادمانو ته وکتل ، بیا د یوه موټر تېزه رڼا پرې ولګېده. سپیو حرکت وکړ ، د سړک په مینځ کې مخ کښته لیکه روان شول ، سرونه یې ځړېدلي وو.
یو موټر ښویه تېر شو ، څو یودم یې بریک ونیو ، بېرته په شا راغی ، د موټر په رڼو ښېښو کې څو ځوانان ښکارېدل ، دوی یوه شېبه پر سیمیټي زینه دوو ناستو کسانوته وکتل ، یودم یې وخندل ، د موټر ټایرونه ځای پر ځای تاو شول ، له سلنسر څخه غوټه تور لوګی راووت.
بېرته چوپه چوپتیا شوه. یواځې د تورپیکۍ د ژامو کړپا اورېدل کېدله... شېرمحمد له خپل ځانه تاو شوی څادر خلاص کړ ، د نجلۍ پر اوږو یې واچاوه. تورپیکۍ پورته وکتل ، د ګروپ په ژېړه رڼا کې یې شنې غټې سترګې وځلېدې. بېرته یې سر ټیټ شو.
شېرمحمد وویل:
ــشپه دلته نه شو تېرولی ، ساړه دي. باید یو ځای پیدا کو.
نجلۍ ولاړه شوه ، دواړو په پیاده رو کې حرکت وکړ ، مخکې لاړل ، لیرې ، د دوکانونو په مینځ کې ژېړه لویه ښیښه ښکارېدله ، دوی هماغه لور ته ور وګرځېدل. غټ ګروپ راځوړند و ، ژېړه رڼا ، لاندې پر تور سړک پرته وه.
شېرمحمد ور مخته شو ، پر خوله شوې ښیښه یې لاس تېر کړ ، خوله د مینځ له خوا وه ، نه پاکېده ، تندی یې پر ښیښه ولګاوه ، د اوبو څاڅکی ورغړېد. په رڼه لیکه کې پر هواره قالینچه څو سوځېدلې وچې ډوډۍ ښکارېدلې ،. ور هاخوا د لرګي کوچینی صندوق خلاصه خوله پروت و.
یو ټیټ خوبولی ږغ یې واورېد:
ــنان نیست.
شېرمحمد ښیښې ته نوک ونیو ، ورو یې وټکوله.
دا ځل له دننه پر ښیښه یو لاس تېر شو ، په پاک شوي ځای کې ډنګره پکه ککرۍ ، وړې چوخنې سترګې او سپینه اوږده ږیره ښکاره شول. .
بوډا خپلې سترګې وموښلې ، په غوسه یې وویل:
ــګپه نمیفامي ، نان نیست!
یودم غلی شو ، په خړ څادر کې پیچلې نجلۍ ته یې وکتل.
بوډا لویه ښیښه کش کړه ، د شېرمحمد او تورپیکۍ پر مخونو توده هوا ولګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا وويل:

ــمسافر استين ؟

شېرمحمد د (هو) په نښه سر وخوځاوه.

بوډا ولاړ شو ،. د څنګ دروازه يې خلاصه کړه ، ورو يې وويل:

ــبياين ، هوا سرد است.

دواړه نانوايي ته ور ننوتل.

بوډا په بيړه زړه بړستنه تر کونجه ونيوله ، توشکه يې ور واخيسته ، د تناره تر څنګ يې ويړه کړه ، ورو يې وويل:

ــبشينين.

دوی کېناستل.

بوډا د بالښت تر څنګ اينښي خولۍ ور پورته کړه ، پر سر يې کېښوده ، و يې ويل:

ــاز کجا آمدين ؟

کوم ځواب يې وانه ورېد.

ويې خندل:

ــپشتون استي ؟

شېرمحمد لنډ ځواب ورکړ.

ــهو.

بوډا هماغسې په خندا کې وويل:

ــفارسي ميفامي ؟

ځواب يې وانه ورېد.

ــد کوم وطنه راغلې يې ؟

ــله غزني.

د بوډا خندا زور ونيو ، په خوند يې وويل:

ــشه ، شه ، شه ، د زيارتونو وطن راغلى يې.

يو دم يې خپل ښى لاس د سلامۍ په بڼه خپل تندي ته ورنږدې کړ.

ــسلام ، سلام ، زيارتونو ته سلام.

لاس يې کښته کړ ، په ماته ، ګوډه پښتو يې وويل:

ــمسافر خانه ته چرا نه يې تلى ؟

شېرمحمد وويل:

ــپيدا مو نه کړه ، نابلده يو.

تورپيکى ور وکتل ، د شېرمحمد سر وځړېد.

بوډا وخندل:

ــډوډی مو خوړلې دئ ؟

ــنه!

ــنن له غزني راغلى يې ؟

شېرمحمد وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــهو ، سهار لمانځه مال له کوره راووتو ، تږوله ورځ مو مزل وکړ ، هرات ته د شپې په دولسو راورسېدو.
بوډا مخامخ پر دېوال را ځړېدلې خيرن ساعت ته وکتل ، پاو باندې يوه بجه وه. ورو ولاړ شو ، څنګ ته اېښې تر موز يې راواخيست ، خيرنو پيالو ته يې لاس ور وغځاوه ، دواړه پيالې يې له چايو ډکې کړې ، دوې ، درې وچې سرې ډوډۍ يې پر اخبار کېښودې. ورو يې وويل:
ـــبخور!
شېرمحمد وچې ډوډۍ ته لاس ور تېټ کړ.
تورپيکۍ ورو وويل:
ـــورته ووايه ، آغا نه پېژني ؟
شېرمحمد ور وکتل ، د نجلۍ په سپينو بغورو کې سرخي ښکارېده.
شېرمحمد وخندل:
ـــاصلي نوم يې څه دی ؟
ـــمامد حنيف ، انجنير دی!
بوډا وخندل:
ـــپه څوک پسې ګرځې ؟
شېرمحمد وويل:
ـــخور يې ورته ناسته ده ، نا بلده يو ، درک يې نه شو مالومولی.
د بوډا خندا زور ونيو.
ـــهرات لوی شار است ، اګه ادرس نه وي درسره ، نه شې پيدا کولای.
تورپيکۍ يې په خبرو کې ور ولوېده:
ـــد کور تر څنګ يې هسک منارونه دي.
بوډا هماغسې په خندا کې وويل:
ـــهلته خو زياد کورونه وجود شته. خير ،منارونه پيدا کول اسان است ، هر ټکسي وان ته ووايې ، رسوي . دواړه غلي شول. د دېوالي ساعت ټکا اورېدل کېدله ، کله کله به د چايو د سورولو (ښنبلو) غږ هم پورته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۳)

شېرمحمد جتکه وخوړه ، د لاوډ سپیکر تېز غږ یې په غوږو ننوت ، اذان و. شاوخوا یې وکتل ، تورپیکۍ تناره ته نږدې پرته وه ، خړ ځادر پرې هوار و. بوډا هم له ډک تشت لندو وړو څخه کوچینۍ ذغالې (پېړې) بېلولې.

شېرمحمد کېناست ، لونګۍ یې تر سر تاو کړه.

د بوډا خوبولی غږ یې واورېد:

ــخوب وکړ ؟

شېرمحمد سترګې وموښکلې:

ــهو

بوډا وویل:

ــاوس شاګردان به راځي ، شپه تېر شو ، نور به لاړه شي.

شېرمحمد ساعت ته وکتل ، پاو کمې پنځه بجې وې. پر ښیښه یې لاس تېر کړ ، د باندې لا تیاره وه. ورو یې وویل:

ــتورپیکۍ !

نجلۍ ویده وه.

سرې خپل غږ په زوته کړ!

ــتورپیکۍ !

ځادر وښورېد.

شېرمحمد وویل:

ــسهار دی ، څو به ، نانوایي ته خلک راځي.

نجلۍ کېناسته ، ټکری یې پر سر سم کړ.

بوډا وویل:

ــټکسي موتروان منارونه مالوم دي.

شېرمحمد بوډا ته لاس ورکړ او له نجلۍ سره یو ځای له نانوایي ووت. د باندې تیاره وه ، پورته ستوري ځلېدل ، سوړ باد چلېده.

دواړه د سړک پر غاړه ورو روان ول ، چوپه چوتیا وه ، کله کله به د جارو کړښنده اواز پورته شو. دوی تر سړک واوښتل ، څلور لارې په مخه ورغله ، یوه تن یوه اوږد ده جارو سړک ته نیولی وه ، خاورې یې جارو کولې.

دواړه ورمخته شول ، سړی له سنه پوخ ښکارېده ، د جامو له پاسه یې نارنجي رنګ ارت جمپر اغوستی و ، هماغسې یې سړک جارو کاوه.

شېرمحمد ورو وویل:

ــمنارونو ته کومه لاره تللې ده.

سړي هماغسې جارو وهله ، پرته له دې چې سر پورته کړي ، په لاس یې لوېدیځ لورته اشاره وکړه.

دوی تر سړک واوښتل. دوه سړکونه ول ، په مینځ کې یې تر یوه ځایه بې پاڼې بوټې او لغړ نیالګی ښکارېدل.

ور هاخوا د ګروپونو رڼا دومره زوروره نه وه چې څه دې ښکاره شي.

دوی ښه شېبه مزل وکړ ، ختیځ لور ته اسمان رون ښکارېده ، ځای ځای به د دوکانونو د اهن چادرونو د پورته کېدو کړښنده اوازونه پورته شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ځای له يوې کوڅې څو تنه راووتل ، ځينې په پټو ګانو کې پټ ول ، نورو يې د خپلو جمپرونو او کورتيو په جيبونو کې لاسونه ننه ايستي وو. ټول ځوړند سرونه تېر شول.

شېرمحمد پښه ونيوله ، توريپکۍ ته يې وکتل ، ورو يې وويل:

__جومات دی ، زه به خدای ياد کم.

نجلۍ د دوکان مخې ته ودرېده. شېرمحمد خو ګامه واخيستل ، کړپ شو ، شاته يې وکتل ، توريپکۍ ته نږدې ، يوه ځوان د دوکان دروازه خلاصوله ، نجلۍ ته يې وچې سترګې نيولې وې.

بېرته ورغی. توريپکۍ ته يې اشاره وکړه ، دواړه د سړک پر ژۍ روان شول.

د يوه موټر غږ يې واورېد ، شېرمحمد ور وکتل ، ژېړ او سپين رنګ يې درلود. لاس يې ورته وخوځاوه. موټر بريک ونيو ، پاو ورسته د هسکو منارونو تر څنګ کښته شول.

منارونه تر غاړې پورته ژېړبخون ښکارېدل. خو لاندې کورونه لا په سيورې کې پراته ول ، پر پراخ پاخه سړک يو يو موټر تېرېده.

ځينې خلک په کارونو پسې روان ول ، تر خولو يې سپين تاوونه پورته کېدل. شېرمحمد يوه دوکان ته ور وګرځېد ، له دوکانداره يې د انجنير محمد حنيف د کور پوښتنه وکړه ، هغه نه پېژاند. بيا يې پر بايسکل سپور ځوان ودراوه ، ځوان هم د (نه) ځواب ورکړ.

وروسته له توريپکۍ سره يو ځای تر پاخه سړک واوښت ، بلې کوڅې ته داخل شول ، يوه ماشوم له نل څخه اوبه وړې. ورغی ، په ژبه نه شو ورسره پوه.

دوې ، درې ، څلور کوڅې وکتې ، څوک چې به په مخه ورتلل ، دراوه به يې ، خو يوه ته هم د انجنير حنيف کور نه و مالوم.

د سهار نهه بجې شوې ، دواړه وږي ول ، تودې ډوډۍ يې راواخيستې ، په کوڅه کې د يوه بند دوکان مخې ته د لرګي پر تخت کېناستل.

غلي ول ، د دواړو ژامې خوځېدلې ، وچه ډوډۍ يې خوړه.

شېرمحمد نجلۍ ته وکتل ، پزه او بغور يې سره ول ، ورو يې وويل:

__يخني دې کيږي ؟

توريپکۍ د (نه) په اشاره سر وخوځاوه. بېرته يې له ډوډۍ څخه وړه ګوله ور بېله کړه.

نږدې ناره شوه!

__نان خشک ، اهن های کهنه... دارين ، ميخريم!

دواړو ور وکتل ، يو بوډا په لاسي کراچۍ پسې روان و. کراچۍ له زړو اوسپنو او شلېدلو پلاستيکي چوټو (خپلکو) ډکه وه.

شېرمحمد ولاړ شو ، له بوډا يې د انجنير حنيف د کور پوښتنه و کړه. بوډا دريېمې دروازې ته ګوته ونيوله.

توريپکۍ په چټکۍ ور مخته شوه. په بيړه يې وويل:

__د غزني دی ، دلته په کومه موسسه کې کار کوي.

بوډا وخندل:

__ها ! پشتون است.

توريپکۍ په لاس کې نېولې ډوډۍ پر اوسپنو کېښوده. منډه يې واخيسته.

شېرمحمد پسې وکتل. د نجلۍ ټکری په غاړه کې پروت و ، تور پيچلې ويښته يې پورته پورته غورځېدل..

کړپ شو ، په لرګيني دروازه ننوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بودا ناره کړه.

__نان خشک ، اهن های کهنه... دارین ، میخریم!

کراچۍ حرکت وکړ ، شېرمحمد لاس ور وغځاوه ، توده ډوډۍ يې ورپورته کړه ، خپله برخه يې پر اوسپنو کېښوده.

یوه شېبه ودرېد ، لینګي يې لړزېدل ، زړه يې سستي وركوله ، د ورکې احساس ور لوېدلی و.

تخت ته ورغی ، ځادر يې ورپورته کړ ، سترګې يې له اوښکو ډکې وې ، دروازې ته يې وکتل ، ځنځير لا تال خوړ.

يو دم تيرې چيغې شوې ، دوروازه په تېزۍ خلاصه شوه ، توريیکۍ په منډه کوټې ته راووته.

په دروازه کې دوه تنه ودرېدل ، چاغه په عمر پخه ښځه او د هغې په عمر ډنګر نارينه.

شېرمحمد منډه ور واخيسته ، ښځه په غوسه وه ، له خولې يې لاړې بادېدلې ، په خشکه يې وويل:

__د غله لورې ، په رڼا ورځ د خلکو کورونو ته ورځې.

توريیکۍ ، ټيټ سر ، غلې ولاړه وه ، له خيرن تور ټيکري نه راوتلي سپين لاسونه يې لړزېدل.

شېرمحمدپه وارخطايي وويل:

__پام ، پام يې نه و ، دې وېل چې د خور کور يې دی.

ډنګر سړی په خبره کې ور ولوېد:

__چوپ! د انسان به هم دومره پلنه پزه وه! دروازه مو نه شوای ټکولای ؟

دواړه کور ته ننول ، دروازه په شدت له چوکاټ سره ولګېده.

توريیکۍ وارخطا وه ، ټکرى او لمن يې لړزېدل.

شېرمحمد وويل:

__راځه!

نجلۍ ځوړند سر پسې روانه شوه. دوی د کوټې تر پایه پټه خوله ول.

شېرمحمد وويل:

__خوا مه بدوه.

ځواب يې وانه ورېد.

شاته يې وکتل ، توريیکۍ ځوړند سر ولاړه وه.

شېرمحمد ورغی ، نجلۍ ژړل....

سړي وويل:

__زړه دي مه خوره ، قول دی ، د خور کور به دې پيدا کوم.

توريیکۍ شنې سترګې ور واړولې ، بغور يې لانده ول.

شېرمحمد وخندل:

__زړه ته مې نه لوېده چې ته به دومره کمزورې يې.

د نجلۍ سر وځړېد.

شېرمحمد وويل:

__هه! واخله.

توريیکۍ ور وکتل. سړي توده ډوډۍ ورته نيولې وه.

نجلۍ په غريو کې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ زړه ته مې نه کيږي.
د شېرمحمد لاس هماغسې غځېدلی پاتې شو. نجلۍ ډوډۍ ور واخيسته.
ورو يې وويل:
ــزما له لاسه سپک شوې.
شېرمحمد وخندل:
ــ دا خبرې راځي.
حرکت يې وکړ ، ځو ګامه يې واخيستل ، غوږ يې ونيو ، د سړک پر وړو تيږو د چوټو د لګېدو اوازونه ورپسې ول.
دوی تر يوولسو بجو په کوڅو کې وګرځېدل ، خو درک مالوم نه شو ، اخر يو چا مشوره ورکړه چې نوې ښار ته لاړ شي ، هلته موسسې ډېرې دي. کېدای شي کوم چاته مالوم وي.
دواړه په ټکسي کې کېناستل ، شل دقيقې وروسته په نوي ښار کې ول.
ښکلې سيمه وه ، پراخې او پاکې کوڅې يې درلودې ، پاخه ، عصري کورونه ډېر ول. د ځينو کورونو مخې ته د لرګي غرفې ښکارېدلې ، ځای ځای مسلح کسان ولاړ وو.
شېرمحمد يوې غرفې ته ور وګرځېد ، د انجنير حنيف پوښتنه يې وکړه ، منفي ځواب يې واورېد.
بلې کوڅې ته لاړل ، له يوه ښکلې درې پوړيزې ودانۍ د تورو ښېښو موټر راووت ، شېرمحمد لاس ورته وخوځاوه ، مخکينۍ ښېښه کښته شوه ، دوه ځوانان ناست ول ، شېرمحمد د انجنير حنيف نوم واخيست ، ويې ويل چې په کومه موسسه کې کار کوي ، خو مقابل لوري د موسسې د نوم پوښتنه کوله.
دوی د غرمې تر يوې بجې سرګردانه ول ، ځو کوڅې يې وکتې ، نتيجه يې مالومه نه شوه.
دواړه ستړي ستومانه يوه پوخ ديوال ته کېناستل ، يو وسلوال راغی ، له هغه ځايه يې ولاړ کړل.
په بله کوڅه کې ډله نجونې په مخه ورغلې ، ټولې يو رنګ ښکارېدلې ، تورې جامې يې په تن وې ، پر ويښتو يې سپين لنډ ټکري پراته ول. له هرې يوې سره بکس ښکارېده.
تورپيکۍ په بيړه له يوې نجلۍ وپوښتل:
ــمامد حنيف پيژنې ؟ انجنير دی.
نجلۍ په حيرانۍ ورته وکتل ، غلې ترې تېره شوه.
نورې نجونې په مخه ورغلې ، هماغسې جامې يې اغوستې وې ، خبرې يې کولې ، خندل يې...
دوی د کوڅې سر ته ورسېدل ، نجونې ډېرې شوې ، ټولې د يوه دوه منزله لوی تامير له عمومي دروازې راوتلې.
مختلفې ونې يې درلودې ، وړې ، منځنۍ او لوړې ، خو ټولو يو رنګه جامې اغوستې وې.
تورپيکۍ سپين ديوال ته ولې ولګول ، شېرمحمد هغې ته نږدې کېناست. ورو يې وويل:
ــمکتبې دي.
تورپيکۍ سوړ اسويلی ويست:
ــزما د خور لور هم مکتب ته ځي.
غلې شوه ، دې به هرې تېرېدونکې نجلۍ ته په ځير ځير کتل....
مخامخ دوه له عمره پاخه نارينه را روان ول.
شېرمحمد وويل:
ــزه به د انجنير حنيف پوښتنه وکم.
ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورپیکۍ غلې وه ، شېبه وروسته ، درې نجونې ورته ودرېدې.
تورپیکۍ مخ ور واړاوه ، یوې نجلۍ چې تر دوو نورو په ونه لوړه ښکارېده ، وویل:
__څوک غواړې ؟
تورپیکۍ په بېړه ځواب ورکړ ؛
__انجنیر حنیف پېژنې ؟ دلته په یوه موسسه کې کار کوي ، اصل د غزنې دی.
نجونو یوبل ته وکتل...
تورپیکۍ وویل:
__خور مې ورته ناسته ده.
له ونې لوړې نجلۍ د (نه) ځواب ورکړ.
دوهمې نجلۍ چې مخ یې د نوې ځوانۍ په دانو ډک وو ، وویل:
__ویښته دې تونې کړېدې ؟
تورپیکۍ په حیرانۍ ورته کتل....
له ونې لوړې نجلۍ وخندل:
__کلیوال خلک تونې نه پېژنې ، ویښته یې خدایې همداسې ښکلې او زیړه دي.
درېیمه نجلۍ په خبره کې ور ولوېده:
__دا طبیعي ښایست لرې ، ته ورته وګوره ، تکې شنې سترګې یې دي ، نرۍ پزه او وږه خوله. ما په تلویزیون کې کټ مټ ددې په څېر نجلۍ لیدلې ده ، په انګلستان کې د ښکلا ملکه شوه.
تورپیکۍ په حیرانۍ ورته کتل...
له ونې لوړې نجلۍ وخندل:
__بس! یواځې تود حمام او پاکې جامې غواړې ، خدایکه یې په ټول هرات کې جوړه پیدا کې.
نارینه دروند غږ یې واورېد:
__نه یې پېژانده.
نجونو ور وکتل ، د شېرمحمد سر وځړېد.
خندا په ستونو کې راټوله شوه ، وړې نجلۍ پخ وهل ، په زوېه یې وخندل ، نورو دوو ، خپلو خولو ته ټکرې ونیول.
تورپیکۍ په بېړه ولاړه شوه ، شنې ، غټې سترګې یې رډې راوختې ، په غوسه یې وویل:
__ولې خاندی ؟ خپلو مخونو ته مو نه دې کتلې ، تر تاسې خو اوس هم ښایسته دی.
ټېټه شوه ، وړه ډبره په ګوتو ورغله ، نجونو منډه کړه.
شاوخوا یې وکتل ، څو نجونې ولاړې وې ، په حیرانۍ یې ورته کتل...
شېرمحمد ته یې سترګې ور واړولې ، څمکې ته یې کتل ، حرکت یې نه درلود.
د تورپیکۍ شونډې وخوځېدې:
__د سپې لورانو.
یودم یې سرې تر لاس ونیو ، په زوېه یې وویل:
__څه! له دې ځایه څو.
حرکت یې وکړ ، شېرمحمد د ماشوم غونډې پسې روان و.
تورپیکۍ له ځان سره ډونګېدله....

(c) ketabton.com: The Digital Library

یودم ودرېده ، لاس ته یې وکتل ، ګوتې یې سستې شوې. سر یې وځړېد.
شېرمحمد مخ ور واړاوه ، د نجلۍ اوږدو بڼو پر سپینو غومبرو تېره سیوري جوړ کړي ول.
د سرې ورېې سترګې له اوښکو ډکې شوې ، ورو یې وویل:
__خو زه له دې خبرو سره عادت یم.
تورپیکۍ نیغ ورته وکتل ، شنې ، زیږې سترګې یې له غوسې ډکې وې ، په خشکه یې وویل:
__خپلو ځانونو ته یې پام نه و ، سمې شیشکې وې.
شېرمحمد وخندل:
__راځه ، نورې کوخې لا پاتې دي.
روان شو ، مخکې لاړ ، تر خنګ یې وکتل ، تورپیکۍ په ټیټ سر ګامونه پسې اخیستل ، له خړ ټکرې راوتلیو پېچلو ویښتو یې لمر ته سره بخونه رڼا کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱٤)

یوه تنکۍ ځوان د کوټې دروازه خلاصه کړه ، په کیلي بند کې ټومبلې لویه کیلې یې د خیرن میز پر سر کېښوده ، پخپله له کوټې ووت.
تورپیکۍ د وره له لیځکې پښه واړوله ، کوټه وړه وه ، پر سره خیرن فرش یو دوه نفره کټ ایښی و. پر توشکه کاټ شوې کمپله ښکارېدله.
شېرمحمد ورغی ، په کوټه کې بله وړه دروازه یې ټیله کړه ، تشناب و ، په یوه زاړه کوچیني سطل کې اوبه ښکارېدلې ، د اوبو پر سر سره ډولچه ګرځېدله...
ور یې پورې کړ ، تورپیکۍ ته یې وکتل ، پر کټ ځوړند سر ناسته وه.
شېرمحمد وویل:
_بله چاره نه وه.
کوم غږ یې وانهورېد.
شېرمحمد لویې اورسۍ ته ودرېد ، لاندې ګڼه ګونه وه ، خلک یوې بلې خوا ته روان ول ، پر پراخ پاخه سړک د روانو موټرو اوږدې لیکې ښکارېدلې. پرته له دې چې تورپیکۍ ته وګورې ، ویې ویل:
_دا ځای لا ښه دی ، نه یې تذکره غوښته او نه یې هم د پلار ، نیکه پوښتنه کوله.
نجلۍ هماغسې غلې ناسته وه.
د سرې شونډې وخوځېدې:
_زه د باندې ځم ، ماښام دی ، ورځ مو په لوږې تېره کړه ، د خوړو له پاره باید یو څه راوړم.
تورپیکۍ په بیړه ورته وکتل.
شېرمحمد وویل:
_دروازه به د باندې له خوا درپسې بنده کم.
کیلي یې ور واخیسته ، په وره کې یې نوک ونیو ، ورو یې وویل:
_په ما باور ولره.
د باندې ووت ، یو ځل یې بیا مساپرخانې ته وکتل ، ده په شنه رنګه لوحه کې د کټ رسم په نښه کړ.
په پیاده رو کې مخکې لاړ ، اذان یې واورېد ، جومات و ، ور وګرځېد ، د ماښام فرض یې په ملا پسې ادا کړل.
یوه لحظه کېناست ، کونج ته ناست تنکي ځوانان زنګېدل ، تلاوت یې کاوه.
سړک ته ووت ، ګروپونه بل ول ، غوړ بوی یې په سپږمو ننوت ، چپلي کباب پخېده ، ورغی ، دوه خوراکه یې په اخبار کې ورته تاو کړل.
درې پاوه وروسته چې یې کله د کوټې د وره په کولپ کې کونجي (کیلي) تاوه کړه ، ګروپ بل و ، تورپیکۍ ورسۍ ته نږدې ناسته وه.
نجلۍ د وره له کړپ سره په بیړه ولاړه شوه ، دوه ګامه مخکې راغله ، په غریو کې یې وویل:
_څه شوې ؟
شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل ، د نجلۍ سترګې له اوښکو ډکې وې ، وارخطا ښکارېده.
شېرمحمد وویل:
_څه خبره ده ؟
د تورپیکۍ سر وځړېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــاندېښنه مې شوه.
د شېرمحمد پښې مړې شوې ، پر تندي يې نرۍ خوله راغله ، لاړ او پر کټ کېناست.
باور يې نه راته ، اخر داسې نجلۍ پيدا شوه چې دده په اړه اندېښنه وکړي ، دا اندېښنه ځومره خوږه وه ، ډېره خوږه ، له خونده ډکه.
ده په دې شنو سترګو کې څو ځله اوښکې ليدلې وې ، خو اوسنيو اوښکو توپير درلود ، ډېر توپير ، دا شنې سترګې دده له پاره له اوښکو ډکې وې. د داسې چا له پاره چې ټولې دنيا ملنډې پرې وهلې ، هيڅ يوې نجلۍ په مينه نه و ورته کتلي ، يوه هم نه وه پسې خپه شوې ، خو په لومړي ځل يوه نجلۍ په ده پسې اندېښمنه وه.
د سرې په سترګو کې اوښکې راټولې شوې ، د کلي نجوني يې سترګو ته ودرېدې ، هغوی هم اوښکې تويې کړې وې ، خو له خندا ، ډېرې خندا ، بېواکه خندا ، دومره خندا چې پای يې اوښکې وې. خو د تورپيکۍ اوښکو توپير درلود ، دا اوښکې د اندېښنې علامه وه ، په ده پسې اندېښنه ، داسې اندېښنه چې د زړه له تله وه ، يوه ښکلې ، له حيا ډکه اندېښنه.
دا له خونده ډکه اندېښنه ډېره ونه غځېده. د کوټې ور ټکېدلی و. شېرمحمد ولاړ شو ، هماغه تنکی ځوان و. دی نيغ تشناب ته لاړ ، سوځېدلې ګروپ يې بدل کړ ، بېرته له کوټې ووت.
شېرمحمد پر لاسونو سرې اوبه تويې کړې ، پر کټ کېناست ، مېز يې ور وښوياوه. ورو يې وويل:
ـــراځه.
تورپيکۍ ور وکتل ، سرې ګوله جوړوله.
نجلۍ وويل:
ـــزړه ته مې نه کيږي.
شېرمحمد په ډکه خوله وويل:
ـــام م م ، خوند يې بد نه دی. راځه ، توله ورځ مو په ګرځېدو تېره شوه. د سهار له وچې ډوډۍ پرته مو څه خوړلي دي ؟
ځواب يې وانه ورېد.
نجلۍ ته يې وکتل ، په تندي يې ډومبک ډومبک خوله پرته وه.
ورو يې وويل:
ـــتبه دې ده ؟
د تورپيکۍ ډکې شونډې وخوځېدې.
ـــهو ، مره تبه.
شېرمحمد ولاړ شو.
نجلۍ په حيرانۍ ورته وکتل.
سرې وويل:
ـــګولۍ درته راوړم.
تورپيکۍ په خبره کې ور ولوېده:
ـــنه ، ښه يم.
شېرمحمد وويل:
که دې تبه ډېره شوه ، بيا ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب يې وانه ورېد.
نجلۍ له اورسۍ د باندې کتل ، د کروپونو ژېړه رڼا ، لاندې پر روانو ، سرتورو سرونو او خولیو لګېدله.
سړي کېناست ، بله ګوله يې شونډو ته ورنږدې کړه ، بېرته يې کېښوده ، چټک ولاړ شو او له کوټې ووت.
لنډه شيبه وروسته بېرته راغی ، دوه پاکټه ګولۍ او يو کوچينی بوتل اوبه يې پر ميز کېښودل. نجلۍ ته يې وکتل ، هماغسې اورسۍ ته نږدې ناسته وه.
شېرمحمد وويل:
ـــد ډاکټر خبره درته کوم. مخکې تر ګوليو بايد يو څه وخورې.
توريپکۍ ولاړه شوه ، يوه ټوټه چپلي کباب يې په لږه ډوډۍ کې ونغاړه ، بوتل او ګولۍ يې ور واخيستې ، بېرته اورسۍ ته ور وګرځېده.
ښه شيبه ووته ، شېرمحمد ور وکتل ، توريپکۍ د بوتل سر نه شواى خلاصولی. ورغی ، د بوتل له سره يې زيړې ګوتې راتاوې کړې ، کړپ شو ، پلاستيکي سرپوښ لاندې ولوېد.
ولاړ شو ، څادر يې هوار کړ ، نهه رکاته وروسته چې يې کله دعا کوله ، د غاښونو ټکا يې واورېده. مخ يې واړاوه ، نجلۍ لړزې اخيستې وه.
ورو يې وويل:
ـــته بايد پرېوزې ؟
ـــخو ما لمونځ نه دی کړی.
سړي څادر ور پرېښود.
کله چې توريپکۍ د وروستيو دريو رکاتو سلام وګرځاوه. کټ ته يې سترګې ور واوښتې ، لويه ، کمپله ورباندې هواره وه ، يو بالښت کم و. شېرمحمد ته يې وکتل ، اورسۍ ته نږدې يې پلتۍ وهلې وې ، بالښت يې پر څنګنو پروت و ، غټ ، زيړه لاسونه يې پر بالښت ايښي ول.
توريپکۍ وويل:
ـــته پر کټ ويده شه.
شېرمحمد وخندل:
ـــنه ، ځمکه ښه ده.
ـــ نو کمپله در واخله.
شېرمحمد وويل:
ـــيوه کمپله ده ، ته تبه لرې. سړه تبه.
نجلۍ وويل:
ـــخو يخني ده. لاندې لاړ شه او له هوټلي بله کمپله راواخله.
سړي وخندل:
ـــنه غواړم چې بيا کوم چا ته شک ور ولوېږي ، زه عادت يم ، يو وخت مې د مالونو سوداګرې کوله ، ډېرې سړې شپې مې په سارا کې له کمپلې پرته ستورو ته تېرې کړېدې ، بس ، په دې يوه څادر کې ګوزاره کولی شم. کوټ مې هم تود دی.
توريپکۍ څه ونه ويل ، لاړه او په کمپله کې ننوته.
شېرمحمد د کوټ ځنځير کش کړ ، څادر ته يې لاس ور وغځاوه ، اوږد پرېوت.
ښه شيبه ووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورو يې وويل:
سهار به بيا منارونو ته ځو ، دا وار به د سړک بله غاړه پسې ګورو.
ځواب يې وانه ورېد.
غوږ يې ونيو. د يوه ، نيم موټر له تېرېدو وروسته به ، د نجلۍ د ساه ايستلو يو رنګه منظم اوازونه اورېدل کېدل.
ولاړ شو ، ګروپ يې مړ کړ ، بېرته په خپل ځاى پرېووت. د مخامخ تامير د ګروپونو رڼا د کوټې پر دېوالونو لګېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۵)

غرمه وه ، نری نری باران اورېده ، شېرمحمد او تورپيکۍ څوړند سرونه په يوه کوڅه کې روان ول. ګامونو يې له ځمکې خټه جلا کوله...دواړه غلي ول.

يوې بندې غرفې ته ور وګرځېدل ، لاندې ځمکه وچه وه ، د باران څاڅکې پورته له اهن چادره په جوړ شوي سايبان لګېدل.

دواړه ودرېدل.

شېرمحمد په سترې غږ وويل:

__ښه! اوس ؟

ځواب يې وانهورېد.

سړې کېن لورته وکتل ، کوڅه پاخه سړک ته وتلې وه. هيڅوک هم نه و ، ليرې يو يو موټر تېرېده.

شېرمحمد وويل:

__سهار اوه بجې راوتلې يو ، غرمه شوه.

تورپيکۍ ځمکې ته کتل...

سرې مخ ور واړاوه ، د نجلۍ له سپينې زنې ، رانه څاڅکې څڅېدل...کېناست ، د لرګې غرفې ته يې ملا ولګوله ، له ځمکې يې يو خلی ور پورته کړ ، په خاورو کې يې کرښې ليکې وايستلې.

چوپه چوپتيا وه ، په اهن چادر د باران يو لاس څاڅکې لګېدل ، د لندو خاورو بوی ته.

تورپيکۍ سوړ اسويلی ويست ، ورو يې وويل:

__هماغه سيند ښه و ، اوس به بېغمه وم.

شېرمحمد سر پورته کړ ، نجلۍ د مخامخ بام له ناوې څخه راتوېدونکو اوبو ته کتل ، څو پېچلې نرې ويښته يې پر سپينه غاړه سرېښ ول.

شېر محمد ولاړ شو ، د نجلۍ تر مخ ودرېد ، ورو يې وويل:

__زړه دې مه خوره ، زه خو يم ، پيدا به شي.

نجلۍ هماغسې ناوې ته کتل... ورو يې وويل:

__ته مهربانه يې.

د سړې سر وځړېد. سترګې يې له اوښکو ډکې شوې ، يوه شېبه غلی و ، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

__راځه! سړک ته به وخېژو ، چېرې به ډوډۍ وخورو ، کېدای شي باران ودرېږي ، نورې کوڅې لا پاتې دي.

روان شو ، شاته يې مخ واړاوه ، تورپيکۍ په خپل ځای ولاړه وه ، ده ته يې کتل.

شېرمحمد وخندل:

__راځه!

نجلۍ حرکت وکړ ، دواړه غلي روان ول ، د سړې په زړه کې د نجلۍ وروستۍ خبره په تکرار ډول راګرځېده:

ته مهربانه يې ، ته مهربانه يې ، ته...

شېرمحمد پر پاخه سړک بوټونه ټکوهل ، مړې ختې ترې تويې شوې ، خو لا يې هم ذهن د نجلۍ وروستۍ جملې نيولی و.

ته مهربانه يې ، ته مهربانه يې ، ته...

د موټر تېز هارن يې په غوږو ننوت ، ټوپ يې کړل ، يوه سره رنګه کرولا يې تر څنګ تېره شوه ، خړې اوبه باد شوې ، د سړې پر پايڅو ولګېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرمحمد په خشکه وویل:

__د غوا زویه.

تورپیکۍ ته یې وکتل ، سترګې یې رډې راختلې وې ، په هماغه موټر پسې یې کتل...

نجلۍ ناڅاپه چیغه کړه!

__اوښۍ مې.

په موټر پسې یې منډه واخیسته ، بل موټر بربک ونیو ، شیرمحمد تر لاس ونیوله ، په بېړه یې وویل:

__کومه دې ؟

__په ها ، هاغه موټر کې.

__کوم موټر ؟

__هاغه سور موټر ، هماغه چې تاته یې اوبه در وپاشلې.

شېرمحمد یودم منډه واخیسته ، تېزه منډه ، توریپکۍ پسې کتل ، دی ګړندی روان و ، یو ځل د سړک مینځ ته ورغی ، د موټرو هارنونه پورته شول ، بېرته یې د سړک ژۍ په مخه ورکړه ، له پښو څخه یې خړې اوبه بادېدلې ، پټکی ورنه ولوېد ، ده د لېونیانو په څیر منډې وهلې...

توریپکۍ ګړندۍ پسې روانه وه ، مخکی لاړه ، لوند پټکی یې له خړو اوبو ورپورته کړ ، په خپله سینه پورې یې ونیو. موټر په یوه کوڅه ننوت ، خو سړي لا په پاخه سړک منډې وهلې.....شېبه وروسته دی هم تر راوتلې دېواله پټ شو.

وخت ووت ، توریپکۍ د کوڅې خولې ته ورسېده. شېرمحمد را روان و ، خوله یې له خندا نه سره ټولېده ، له خوشالۍ یې چیغه کړه!

__ما نه درته ویل چې پیدا کوو یې ؟

توریپکۍ ورته وکتل ، د سړي ټول بدن په ختو لړلی و ، له ښې لستوڼي څخه یې خړې اوبه څڅېدلې...

شېرمحمد په بېړه پټکی ور واخیست ، پر خولۍ یې ړنګ پنګ تاو کړ ، په خندا یې وویل:

__پیدا شو ، اخیر پیدا شو.

توریپکۍ غلې ولاړه وه ، سړي ته یې کتل...

شېرمحمد وویل:

__راځه!

نجلۍ پسې روانه شوه.

شېرمحمد یو دم ودرېد ، توریپکۍ ته یې وویل:

__ډاډه یې چې انجنیر حنیف و ؟

نجلۍ د (هو) په نښه سر وخوځاوه.

سړي یودم وخندل:

__بس! ستړیا دې ختمه شوه ، ته به خپلې خور ته ورشې او زه...

ناڅاپه غلی شو ، په سترګو کې یې اوښکې راټولې شوې ، ترخه موسکا یې پر خړو شونډو وغځېده ، خپله خبره یې بشپړه کړه:

__او زه به غزني ته.

توریپکۍ ورته کتل....

شېرمحمد یودم وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــاوس نو خوشاله اوسه ، خوشاله
مخ يې واړاوه ، روان شو. د يوې کوڅې په خوله کې ودرېد ، ويې ويل:
ـــموټر دلته راتاو شو.
توريپيکی مخامخ وکتل ، کوڅه لنډه وه ، دواړو خواوو ته لس ـــ دولس کورونه ښکارېدل. پای ته يې زراعتي ځمکې پرتې وې.
شېرمحمد وويل:
ـــموټر لېرې و ، خو غلط نه يم ، په همدې کوڅه کې راتاو شو. بس ، په دې لسو ، دولسو کورونو کې يو کور ستا د اوښې دی.
توريپيکی غلې ولاړه وه ، شېر محمد ته يې کتل...
له يوه کوره يو تنکی ځوان راووت ، پر سر يې شکرۍ اېښې وه.
شېرمحمد ور مخته شو ، په بېړه يې وويل:
ـــد انجنير حنيف کور کوم يو دی ؟
هلک مخامخ ګوته ونيوله:
ـــهاغه! سپينه لويه دروازه چې لري. هاغه دوه منزله نخودي رنګه کور.
سري په خبره کې ور ولوېد:
ـــد غزني دی.
هلک وويل:
ـــهو ، زامن يې له ما سره يوځای مکتب ته ځي ، مشر يې شفيق نوميږي ، بل يې عتيق ، وړه خور هم لري ، وحيده ورته وايي.
شېرمحمد توريپيکی ته مخ ور واړاوه ، هغې ځمکې ته کتل.
هلک وويل:
ـــ زه نانوايي ته ځم ، زغالي لنديږي.
شېرمحمد ورغی ، د نجلۍ تر مخ ودرېد ، ورو يې وويل:
ـــبيا خو غلط نه يو راغلي ؟
توريپيکی غريو واخيسته:
ـــنه.
شېرمحمد وخندل:
ـــنو بيا ولې ژاړې ؟
نجلۍ غلې وه.
شېرمحمد ځمکې ته وکتل ، سړه ساه يې وايسته ، ورو يې وويل:
ـــښه نو ، ما په خپل قول وفا وکړه ، ستا د خور کور پيدا شو ، زه بايد لاړ شم.
توريپيکی په غريو کې وويل:
ـــدا درواخله.
شېرمحمد سر هسک کړ ، نجلۍ درې د سرو زرو بنګړي ورته نيولي وو.
سري ترخه وخندل:
ـــملنډې وهې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تورپیکۍ سلګۍ شوې:
ــما درته ویلي و چې تر هراته مې ورسوه ، بنګړي يې ستا.
د شېر محمد د تندي ګونځې سره ورغلې:
ــخو ما د پیسو له پاره نه يې راوستې.
یودم یې وخندل ، جیب ته یې لاس کړ ، نمجن نوټونه یې راویستل. ورو یې وویل:
ــما حساب هم درسره ونه کړ ، خو خدای شته ، ستا یوه روپۍ مې هم بېځایه نه ده لګولې. بس ، یواځې یو زرګون راوبخښه ، د بېرته تګ کرایه نه لرم.
تورپیکۍ په غریو کې وویل:
ــپه جېب کې یې واچوه.
ــخو
نجلۍ په خبره کې ورولوېده:
ــمه مې شرموه.
سړي پیسې جېب ته کړې ، کله چې یې لاس راویست ، په ګوتو کې یې یوه آینه نیولې وه.
ورو یې وویل:
ــبده یې مه ګڼه ، دا درسره وساته ، ښکلې جوړه شوې ، ته ورته وګوره ، په زرتارو کې یې نیولې ده ، کله کله پکې ګوره ، نه به دې هېرېږم.
نجلۍ لاس ور وغځاوه ، آینه یې په ټټر پورې وینوله. ورو یې وویل:
ــڅوک وايي چې ته بدرنګه یې ؟
شېرمحمد وخندل:
ــملنډې وهې ؟
نجلۍ پورته وکتل ، له شنو سترګو څخه یې اوښکو منډې واخیستې ، په لندو سپینو بغورو کې د باران له څاڅکو سره ګډې شوې ، شونډې یې وخوځېدې:
ــله زړه وایم.
د شېرمحمد سر وځړېد ، ورو یې وویل:
ــیوه خبره درته وکم ؟
د نجلۍ سلګیو زور واخیست.
ــهو
سړي په غریو کې وویل:
ــهیڅ
تورپیکۍ هماغسې ور ته کتل...
شېرمحمد مخ واړاوه ، په ژرغوني غږ یې وویل:
ــځه.
نجلۍ روانه شوه. سړي پسې وکتل ، هغه ورو ورو لیرې کېدله ، شېبه وروسته سپینې دروازې ته ورسېده ، د دروازې پر دستګیر یې لاس کېښود. هماله څوړند سر ودرېده. شېرمحمد مخ واړاوه ، لینګې یې لړځېدل ، پښو یې سستې ورکوله ، سترګې یې له اوښکو ډکې وې. دی د زړه په زور څو ګامه مخکې لاړ ، خو یودم یې تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شا د اوبو چړپا واورېده ، په ببړه يې ور وکتل ، تورپيکی مندې ور وهلې ، ټکری يې په غاړه کې پروت و ، پلاستيکي چوټي يې له پښو ختلی وې ، راغله او د شېرمحمد تر مخ ځوړند سر ودرېده.

شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل ، د تورپيکی د اوږدو ويښتو له تاو شويو څوکو څخه رانه څاڅکي توېدل.

نجلۍ يوه شېبه غلی وه ، دې په تيزې ساه وهله ، وروسته يې په غريو کې وويل:

__يوه خبره درته وکم ؟

د سړي ستونی ډک شو:

__هو

د نجلۍ سرې شونډې ورپېدې:

__ته راباندې ګران يې.

يودم يې د شېرمحمد پر ټټر سر کېښود ، په چيغو چيغو يې وژړل...

د سړي په سترګو کې راټولو اوښکو لار وکړه ، لړزانده ګوتې يې د تورپيکی په لندو ويښتو کې ننوتې ، د هغې سر يې په خپل ټټر پورې ټينګ کړ.

نجلۍ ژړل او په ژړا کې يې همدا يوه خبره کوله.

__ته راباندې ګران يې ، ته راباندې ګران يې ، ته...

شېرمحمد خپله زنه د هغې د ککرۍ په پستو ، لندو ويښتوايښې وه. ده څو ګامه ليرې ، په خړو اوبو کې دوو پرتو پلاستيکي چوټو ته کتل ، د چوټو پوندې د سپينې لويې دروازې خواته وې.

(پای)

۱۳۹۰ ل کال د دلوې شلمه __ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get More e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library